Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 232 (1732) ♦ Субота, 6 грудня 1997 року ♦ Ціна договірна

Заради плідного співробітництва

Виступ Голови Верховної Ради України Олександра Мороза на засіданні Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації 3 грудня 1997 року

Шановний пане Голово!

Шановні депутати Державної Думи Російської Федерації!

Для мене велика честь виступати перед високим зібранням, що об'єднує представників багатонаціонального народу Росії.

Дозвольте висловити впевненість у тому, що більшість із нас, незалежно від своїх політичних поглядів, єдині в думці: Росія та Україна — стратегічні партнери, яким в умовах становлення демократичних суспільств слід розвивати всебічні відносини дружби, співробітництва і добросусідства, виходячи з національних інтересів наших суверенних держав.

(Закінчення на 3-й стор.).

Космонавту-досліднику України КАДЕНЮКУ Л. К.

Шановний Леоніде Костянтиновичу!

Від імені Верховної Ради України сердечно вітаю Вас і всіх космонавтів — членів екіпажу корабля «Колумбія» — з успішним виконанням програми польоту і благополучним поверненням на Землю.

Мільйони наших співвітчизників із хвилюванням стежили за польотом міжнародного екіпажу, захоплювалися мужністю та високим професіоналізмом його членів. Ви примножили космічну славу України, сприяли міжнародному визнанню високого рівня науково-технічного потенціалу нашої країни та розвитку її космічної науки. Ваше ім'я увійде в історію вітчизняної космонавтики як продовжувача славних справ українських учених і космонавтів у дослідженні космічного простору.

До зустрічі на рідній землі.

З глибокою повагою

Голова Верховної Ради України О. МОРОЗ.

м. Київ,
5 грудня 1997 року.

«Третє тисячоліття почалося вчора» 5

ОДИНАДЦЯТА РОТАЦІЯ

Сьогодні — День Збройних сил України

28 листопада до селища Врапчичі, що за кілька кілометрів від древнього боснійського Мостара, літаком Іл-76 ВПС України було доставлено чергову партію українських миротворців. Новий, вже одинадцятий, склад 240-го окремого спеціального батальйону Збройних сил України продовжить виконувати завдання у складі Стабілізаційних сил НАТО у Боснії та Герцеговині.

Зона відповідальності батальйону займає площу близько 400 квадратних кілометрів. В основному це гірські, важкодоступні райони. А ще значний відрізок стратегічно важливої дороги Мостар — Сараєво та єдиний міст через річку Неретву. Головним завданням українців є забезпечення свободи пересування та безпеки місцевих мешканців (у зоні відповідальності живуть представники боснійських мусульман, сербів та хорватів), контроль місць розташування та діяльності збройних формувань протиборчих сторін, виявлення зон потенційної напруги, виконання інших завдань натовського командування.

(Закінчення на 9-й стор.).

Відкрито нове газоконденсатне родовище

Воно розташоване на території Шишацького району Полтавської області. Сьогодні тут буде запалено символічний смолоскип, що підтверджує наявність розрахункової кількості вуглеводневої сировини.

Як сказав кореспондентові «Голосу України» голова Держкомгеології Сергій Гошовський, загальна оцінка ресурсів Кавердинського родовища становить близько 7 млн. тонн умовного палива. Пошукове свердлування на площі в 1992 році почало державне геологічне підприємство «Полтаванафтогазгеологія». За даними промислово-геофізичних і геологічних досліджень, у розрізі свердловини (інтервал глибин 4984—4584 метри) встановлено ще 7 продуктивних горизонтів. Для геологічного вивчення та освоєння цих ресурсів необхідно просвердлити не менш як 3 розвідувальні свердловини, для чого потрібно 9—10 млн. доларів США.

«Як їх тепер називати?» — чи вважати колишніх радянських рейнджерів учасниками бойових дій? 8

«Золото» на льоду

Українські фігуристи Юлія Обертас та Дмитро Паламарчук виграли змагання у парному катанні на першості світу серед юніорів, яка триває у канадському місті Сент-Джонс (провінція Нью-Брансуїк).

Під рубрикою «Спорт» — інтерв'ю з Валерієм Лобановським. 12

P.S.

○ За новими даними Центральної виборчої комісії, на наступні вибори буде витрачено не 466 млн. грн., а 353,771 млн. грн.

○ Президент України Л. Кучма пообіцяв назвати перед виборами імена власників тіньового капіталу.

○ Прийняття Кабміном рішення про підвищення з 1 січня 1998 р. максимального розміру пенсії за віком на 10 — 20 грн. відкладено на тиждень.

○ Заборгованість споживачів за електричну та теплову енергію лише за листопад зросла на 39 млн. грн.

Аналітична журналістика — це актуально

Голова Верховної Ради України Олександр Мороз зустрівся з журналістами в прес-клубі Асоціації засобів масової інформації.

Передусім Олександр Мороз розповів працівникам засобів масової інформації (в залі були присутні не лише столичні журналісти, а й керівники та кореспонденти багатьох регіональних видань) про роботу законодавчого органу.

— Готується до друку 12 том законів, прийнятих Верховною Радою, — зауважив глава парламенту. — Це краща відповідь тим, хто упереджено оцінює нашу діяльність.

Олександр Мороз зупинився також на проблемах висвітлення засідань Верховної Ради журналістами, відзначивши, зокрема, відверту тенденційність певних газет та телерадіокомпаній. Разом з тим журналісти могли б сприяти, наприклад, аналізу проекту державного бюджету, що потребує істотної корекції.

На закінчення Голова Верховної Ради відповів на запитання журналістів.

Справдилося! Після дощику в четвер

Вечірнє засідання 4 грудня

Ніщо так не розігріває народних депутатів, як розподіл грошей. Надто, коли бюджет — дефіцитний.

Особливо, якщо це відбувається в сесійному залі у розпал передвиборної кампанії, коли випадає чи не єдиний шанс викроїти з бюджету бодай мільйон гривень на задоволення потреб твоїх виборців. Майже впродовж усього вечірнього засідання народні депутати шукали гроші. Володимир Стретович — на утримання судової влади, бо недостатнє фінансування загрожує державі втратою правосуддя. Василь Степенко — на відродження сільського машинобудування, бо обсяги виробництва тракторів, сівалок, жаток проти рівня 1990 року скоротилися катастрофічно. Сергій Довгань — на державне замовлення для села обсягом не менш як 5 мільйонів тонн зерна. Глава Державної податкової адміністрації Микола Азаров — на виплату заробітної плати своїм підопічним. Борис Олійник — на охорону і відкриття дипломатичних представництв. Навряд чи віднайдеться галузь, про яку цього вечора не згадали як про спустошену. А згодуючи, протестували: Сергій Довгань сповістив про рішення СПУ і СелПУ не брати участі в голосуванні, якщо проект бюджету не передбачатиме державного замовлення на сільгосппродукцію.

Тим часом, за словами міністра фінансів Ігоря Мітюкова, уряд також не задоволений обсягами запланованих асигнувань. Але що вдієш: скорочувати далі видатки вже нема куди, треба вишукувати нові джерела доходів. Як це було з новою редакцією закону про оподаткування прибутку підприємств. Або з новими підходами до сплати за землю. А вже, мовляв, завтра уряд зобов'яже свої структури вносити інші пропозиції за прикладом Миколи Азарова. Він, до речі, вказав на цілу низку завищених статей доходів законопроекту, порадивши запровадити державну монополію на тютюнову та алкогольну продукцію і повернутися до розгляду питання про патентування окремих видів підприємницької діяльності. Втім, були і значно радикальніші пропозиції: вказати на двері радникам міжнародних фінансових організацій, запровадити надзвичайний економічний стан тощо.

Рису підвів Голова Верховної Ради Олександр Мороз. Низка статей законопроекту, на його думку, має бути компетенцією інших законів, зокрема закону «Про бюджетну систему в Україні». Бюджет — баланс, а не тлумачник порядку формування фонду паливно-енергетичного комплексу, використання валютних коштів, зовнішніх позик, відшкодування кредитів, що їх надавали під урядові гарантії тощо. На жаль, уряд не подав, як домовлялися, разом з проектом держбюджету зведений баланс фінансових ресурсів на 1998 рік. Через це виникає чимало слушних запитань про обсяги емісії облігацій внутрішньої державної позики, які дуже різняться з попереднім варіантом проекту бюджету, про граничні обсяги зовнішніх запозичень і сфери їх використання. Крім того, Олександр Мороз добре обізнаний з обсягами видатків, призначених для дотаційної підтримки регіонів. За його словами, це близько 8 мільярдів гривень, з яких можна виділити 1 мільярд на відшкодування знецінених вкладів населення в установах Ощадбанку. І після переконливих аргументів Олександра Мороза народні депутати розчулили урядову ложу: проект закону «Про державний бюджет України на 1998 рік» прийнято в першому читанні. Прем'єр-міністр Валерій Пустовойтенко дякував і обіцяв врахувати зауваження, які пролунали цього вечора. Скептики стверджували, що перше читання відбудеться після дощику в четвер і, зрештою, не помилилися. От і вір після цього у прикмети.

Насамкінець депутати з допомогою голови Комітету з питань державного будівництва і місцевого самоврядування Олександра Стешенка розглянули 24 зауваження Президента України до законопроекту «Про адміністративно-територіальний устрій України». Не з усіма погодились, але чимало й визнали слушними.

Віктор ТЕРЕН.

Парламентська хроніка

Закон треба не тільки прийняти, а ще й провести за ним вибори

Ранкове і денне засідання 5 грудня

Після півгодинної дискусії депутати прийняли Закон про внесення змін до Закону України «Про податок на додану вартість». Згідно з ним від ПДВ звільняються підприємства, засновані організаціями інвалідів, а саме: підприємства, майно яких є їх повною власністю. Кількість інвалідів, які мають таке місце роботи, становить протягом попереднього звітного періоду не менше 50 відсотків від загальної кількості працюючих. Перелік організацій інвалідів, на які поширюється ця пільга, затверджує Кабінет міністрів. Отже, від ПДВ звільняється продаж товарів, виконання робіт, надання послуг. Крім підакцизних товарів і грального бізнесу. Уряд затверджує перелік дозволених операцій, пов'язаних із цими товарами, що здійснюються підприємствами, заснованими організаціями інвалідів. А суть дискусії зводилася, в основному, до вже традиційного запитання: ця пільга полегшить життя самим інвалідам чи тим, хто «крутиться біля них»? Таку небезпідставну підозру депутатів навіяв сумний досвід. Врешті, вони вирішили, що самі інваліди зможуть належно поцінувати законодавчу турботу про них.

Проект закону України про вибори депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів в Україні у другому читанні доповів голова Комітету з питань державного будівництва, діяльності рад і самоврядування Олександр Стешенко. Він підкреслив: якими мають бути округи — багатомандатними чи мажоритарними — згідно з поданим документом мають вирішувати самі ради. Що загального складу ради, то відповідно до закону про місцеве самоврядування він визначається самими радами, залежно від кількості членів відповідної територіальної громади, населення відповідного регіону. Проект закону також диференційовано встановлює мінімальну кількість виборчих округів від 15 до 75 — залежно від кількісного складу територіальної громади. Максимальна кількість депутатів будь-якої ради не повинна перевищувати 120 осіб. Після доповіді депутати розпочали постатейне обговорення документів.

В доопрацьованому законопроекті враховано 168 пропозицій депутатів, тому, зрозуміло, час обговорення вийшов за рамки відповідного регламенту: 1 година 15 хвилин. Голова Верховної Ради Олександр Мороз навіть пожартував з надто прискіпливого підходу парламентаріїв до цього питання: «Не забувайте, що нам треба не тільки прийняти закон, а ще й провести за ним вибори».

Наприкінці денного засідання депутати прийняли в другому читанні узгоджені статті законопроекту, решту винесли на процедуру третього читання, яке має відбутися через 10 днів.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

ДОВІДКА

Спеціальної контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації

У зв'язку з численними зверненнями до Спеціальної контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації щодо сфери застосування окремих положень пункту 9 Постанови Верховної Ради України від 04.11.97 р. № 606/97-ВР «Про звіт Фонду державного майна України про роботу протягом жовтня—грудня 1996 р. та січня—вересня 1997 р.» комісія вважає за необхідне зазначити, що відповідно до законодавчих актів України з питань приватизації цей пункт зазначеної постанови не містить обов'язку зупинення приватизації таких об'єктів:

акцій акціонерних товариств, створених у процесі приватизації або корпоратизації, включаючи акції, що відчуються з державної власності відповідно до частини четвертої статті 3 Закону України «Про особливості приватизації майна в агропромисловому комплексі» та пунктів 2.5 і 2.6 Державної програми приватизації на 1997 рік (крім продажу їх пакетом згідно з планом приватизації (планом розміщення акцій);

акцій, які отримує орендар на вартість свого внеску до статутного фонду акціонерного товариства, заснованого органом приватизації та орендарем, у порядку, визначеному статтею 17 Закону України «Про приватизацію державного майна» та Декретом Кабінету міністрів України від 20.05.93 р. № 57-93 «Про приватизацію цілісних майнових комплексів державних підприємств та їхніх структурних підрозділів, зданих в оренду»;

об'єктів соціально-культурного призначення, що безоплатно передаються в процесі приватизації господарському товариству відповідно до частини другої статті 24 Закону України «Про приватизацію державного майна»;

майна, що відчужується з державної власності за рішенням суду (арбітражного суду);

майна, що належить до комунальної власності;

земельних ділянок;

майна, що приватизується відповідно до Закону України «Про приватизацію державного житлового фонду».

Олександр РЯБЧЕНКО,
голова комісії.

Вибори-98

Збирання підписів у Криму закінчується

Першою на півострові про подолання заповітного рубежу в 10 тисяч підписів, зібраних у регіоні на підтримку свого виборчого списку, повідомила кримська «Громада». Її кримський координатор Володимир Кузьмін ще минулого тижня відправив до столиці першу партію заповнених підписних листів з 12 тисячами підписів кримчан. За його словами, підписна кампанія і далі активно триває в усіх районах і містах Криму. Кримчанам імпонує імідж Павла Лазаренка як сильного господарника, котрий перебуває в опозиції і до Президента, і до комуністів.

Може, це комусь здасться і дивним, але серед лідерів у Криму — крайова організація НРУ, яка створила з Меджлісом кримськотатарського народу об'єднаний виборчий штаб. Як повідомив співголова цього штабу Леонід Пілунський, на початку тижня рухівці передали до Києва чергову партію заповнених підписних листів: загальна кількість мешканців Криму, які підтримали виборчий список Руху, сягнула 11 тисяч. Значну частину підписів зібрали місцеві меджліси. Водночас до Києва передано понад 6 тисяч заяв кримських татар, які не мають українського громадянства, із вимогами надати його їм, щоб вони могли взяти участь у парламентських виборах 1998 року. Рухівці теж продовжують підписну кампанію.

Місцеві комуністи, як стверджує їхній лідер Леонід Грач, зібрали найбільшу кількість підписів — близько 35 тисяч. Із Севастополя надійшло понад 12 тисяч підписів, з інших районів автономної республіки — близько 22 тисяч.

Про подолання необхідного 10-тисячного порога в Криму також заявили Народно-демократична партія, соціалісти-селяни, блок НЕП (Демократична і Партія економічного відродження), а також партія «Союз». Деякі інші учасники передвиборного марафону підходять до цього рубежу, а деякі навіть і не з'явились у Криму. Найбільше не пощастило численній кримській організації Партії слов'янської єдності, яку очолює Сергій Шувайников. Як відомо, Центрвиборчком не видав цій партії підписні листи. Тож «слов'яни» зосередились на підготовці до кримських виборів.

Володимир ПРИТУЛА.

Обережно: партії!

Миколаївці дивуються: чому це раптом так подобрішали чиновники різних держустанов? Ходять по домівках навіть вечорами, у вихідні, до того ж — з єдиною метою: чимось допомогти, у чомусь посприяти. То, кажуть, прискоримо повернення ваших грошових вкладів, що їх заморожено в ощадбанках, а то — попіклуємося про підвищення пенсій... Бувають й інші заманливі обіцянки. При цьому відвідувачі висувають умову: назвіть дані свого паспорта, решта — наші турботи. Й люди називають.

Потім дехто, щоправда, поміркувавши, намагається дещо уточнити в держустановах, представниками яких відвідувачі називалися. І що? «Ніхто нікого нікуди не посилав, ми подібними питаннями взагалі не займаємося», — чують у відповідь. Поступово картина прояснюється: по домівках шастають ніякі не держчиновники, а представники... політичних партій, які взялися збирати підписи виборців. Ані партій, ані істинних цілей візитери не називають.

Випадки, про які йдеться, набули масового характеру. Інакше не вдарили б на сполох в облдержадміністрації, в облраді. У місцевій пресі з'явилися застереження: не дайте себе ошукати й використати ваш голос без вашого відома!

Георгій ВОРОТНЮК.

Рух за голоси не платить?

До речі:

У розмові з нашим кореспондентом лідер Народного руху України В'ячеслав Чорновіл сказав, що у списках НРУ випадкових людей немає, як і немає таких, що перебігли з інших партій. Осіб, які балотуватимуться у Верховну Раду, попереджено про те, що в разі плати хоча б за один голос, вони будуть виключені з членів Руху. Збирачам підписів Рух не виділив жодної копійки. Та станом на 28 листопада вже зібрано понад 200 тисяч голосів виборців. Тепер перевіряється їх достовірність.

Ольга ШКРУПСЬКА.

ЗАРАДИ ПЛІДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

(Початок на 1-й стор.).

1994 року, під час першого візиту офіційної делегації Верховної Ради України до Москви на запрошення Державної Думи, парламентарії двох країн домовилися про поглиблення і конкретизацію співробітництва. Було підписано відповідні документи, положення яких втілюються в життя.

Верховна Рада приймала високі делегації Федеральних Зборів на чолі з Геннадієм Селезньовим, Єгором Строєвим, Світланою Горячевою. Розвиваються ділові відносини міжпарламентських груп «Україна—Росія» та «Росія—Україна», комітетів і фракцій наших парламентів.

Гадаю, що стосовно політичних контактів ми зробили добрий заділ для законодавчого забезпечення двосторонніх відносин, економічного співробітництва між нашими країнами, у соціальній сфері, у галузі транспортного сполучення, культурних, наукових та інших взаємозв'язків. Як бачимо, резерви співробітництва величезні.

Тому хочу проінформувати вас про найважливіші процеси в нашій країні.

28 червня 1996 року Верховна Рада прийняла Конституцію України — документ найвищої легітимності. Її суть, техніко-юридичне оформлення загалом відповідають світовим зразкам конституційного будівництва.

Ми розробили концепцію державно-правової реформи з ключових напрямів, план законодавчих робіт до 2005 року.

Успіх економічних, соціальних, політичних перетворень в умовах, які склалися, залежить вирішальною мірою від організації суб'єкта реформ, тобто державної влади, від її зацікавленості в реформуванні суспільства, в наявності чіткого уявлення про цілі, характер, напрями і темпи реформ, політичної волі до їх здійснення. Тому пріоритетним напрямом реформ є реорганізація інститутів державної влади і формування системи місцевого самоврядування відповідно до Конституції. Концепція державно-правової реформи передбачає реформування інститутів публічної влади з таких напрямів: парламентська реформа, адміністративна реформа (або реформа системи виконавчої влади), судово-правова реформа і реформа місцевого самоврядування.

На жаль, основною проблемою здійснення державно-правової реформи є відсутність єдності влади, недостатня погодженість дій передусім між Президентом і парламентом.

Згадана реформа має запобігти ще одній серйозній для суспільства й держави загрозі — зрощуванню організованої злочинності та влади. У розв'язанні цього завдання, очевидно, потрібні й погоджені дії парламентів наших держав.

Щоб досягти рівноваги гілок влади, насамперед треба підвищити роль незалежного суду як однієї з найважливіших умов демократичної держави.

Верховна Рада прийняла Закон про Конституційний суд. Прагнемо посилити судову владу. Однак для забезпечення несудового розв'язання суперечностей треба і в Конституції передбачити деякі статті. Приміром, нині Президент може накласти вето на закон, прийнятий Верховною Радою, але Верховна Рада не може скасувати указ Президента, в якому порушено вимоги Конституції. І таку противагу слід передбачити.

Вважаю, що з часом приведемо Конституцію у відповідність з тими високими засадами, заради реалізації яких її створювали.

Прийнято новий Закон про вибори за змішаною (мажоритарно-пропорційною) системою. Сподіваємося, він сприятиме структуризації Верховної Ради наступного скликання, отже, й підвищуватиме відповідальність суб'єктів влади за її здійснення.

Нині найактуальніша проблема для України — подолання глибокої економічної кризи, що має глибокі корені.

1991 року ми одержали у спадок від СРСР величезну частину деформованої економіки, що потребує структурної перебудови. Прагнучи подолати кризові явища в народному господарстві, на жаль, припустилися багатьох помилок. Наші стратеги від економіки не завжди вміли передбачити наслідки часто поспішних рішень.

Ключовою ланкою стратегії економічних перетворень є зміна структури виробничого комплексу шляхом реалізації виробничо-промислової політики, політики державних пріоритетів, фінансової стабілізації, підтримання власного товаровиробника. Аналогічні проблеми розв'язує й Російська Федерація.

Без рішучих дій у цьому напрямі, без взаємного врахування досвіду наші країни, під впливом внутрішніх і зовнішніх чинників, можуть дійти до небезпечної межі, за якою перетворяться на вічних боржників розвинених країн, постачальників сировинних ресурсів і дешевої робочої сили. Об'єднавши зусилля, ми зможемо уникнути цієї похмурої перспективи.

Росія — найбільший економічний партнер України. Третина українського експорту і майже половина імпорту в Україну припадає на вашу державу. Але й Україна є найбільшим економічним партнером Росії. І тому «торгові війни» завдають відчутних втрат обом сторонам. На мою думку, наші парламенти можуть і повинні стати генераторами прискореного розвитку й поглиблення двостороннього співробітництва, активно протидіючи створенню штучних перепон між Україною та Російською Федерацією.

Це підвищить наш авторитет і можливості на міжнародному рівні. Росія має намір вступити до Європейського союзу. Україна підписала й ратифікувала Угоду про партнерство і співробітництво з ЄС. Необхідно спільно просуватися в цьому напрямі, особливо у сфері гармонізації законодавства наших країн з європейськими нормами.

Стабільність розвитку і передбачуваність відносин між Україною і Росією — істотний чинник зміцнення безпеки і в Європі, і в євро-азіатському просторі.

Міждержавні суперечки, етнічні конфлікти, локальні війни, економічні кризи, міграційні та екологічні процеси в деяких регіонах набувають дестабілізаційного характеру. Тому Україна вітає зусилля, спрямовані на зміцнення стабільності та безпеки.

Певен, що у сфері міжнародної діяльності наші парламенти мають чималі резерви. Один з них — координація зусиль і узгодження позицій національних делегацій України і Росії в Парламентських асамблеях Ради Європи, ОБСЄ, Чорноморського співробітництва, інших об'єднаннях.

Нині проблема номер один — створення нової системи колективної безпеки в Європі. Як Голова Верховної Ради України я свого часу виступив з ініціативою про скликання загальноєвропейської наради з питань безпеки на континенті й як етапного заходу на цьому шляху —проведення у березні наступного року в Києві Четвертої міжпарламентської конференції під егідою Парламентської Асамблеї Ради Європи з порядком денним: «Європа XXI століття: складові демократичної стабільності та миру». Будемо раді вітати серед учасників конференції представників Федеральних Зборів Російської Федерації.

Хотів би скористатися цією високою трибуною, щоб наголосити: історичною віхою в розвитку українсько-російських відносин добросусідства став Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між нашими країнами.

І Державна Дума, і Верховна Рада працюють у вельми жорсткому режимі часу. І все-таки закликаємо шановних російських парламентаріїв включити процедуру ратифікації до списку своїх пріоритетних і невідкладних завдань.

На нашу думку, дуже важливою подією стала б синхронізація ратифікації Договору парламентами України і Росії. Це надало б процедурі історично значущий характер.

Гадаю, що документ такого рівня не може бути предметом політичних торгів, знаряддям тиску або розмінною картою у задоволенні чиїхось персональних амбіцій.

Під час візиту тема згаданого Договору обговорювалася на кожній із зустрічей. І більшість учасників розмов були одностайні в тому, що Договір треба ратифікувати негайно. То подвоймо ж наші спільні зусилля з тим, щоб Договір якнайскоріше набрав чинності.

ТРИ ДНІ перебувала наша парламентська делегація на чолі з Головою ВР Олександром Морозом у Москві. Про зустрічі й розмови з впливовими політиками ми оперативно розповідали в попередніх номерах газети. Нині подаємо найбільш промовисті висловлювання політиків про перспективи ратифікації договору між Україною і Росією.

Парламентарії домовилися

Враження від зустрічей і бесід різні: з чимось можна погодитися, про щось сперечатися, доводити свою позицію. Головне, що співрозмовники не були байдужі. Хоча віяло в Москві й певною прохолодою. Про неї — нижче.

Спільна прес-конференція Голови Верховної Ради України Олександра Мороза і Голови Державної Думи Російської Федерації Геннадія Селезньова викликала великий інтерес і українських, і російських ЗМІ. Для них було розповсюджене спільне повідомлення, опубліковане в попередньому номері газети. Головний підсумок візиту такий.

Олександр Мороз: *«Ми виділили три дні, щоб зустрітися з тими, хто визначає політику Росії. Це дуже корисно. Ми звірили позиції стосовно великого договору. Тепер нам легше буде вести цю роботу в себе в Україні. І, думаю, що висловлювання і наші позиції з питань, котрі хвилюють громадян Росії, також будуть корисні для здійснення політики в Росії».*

Геннадій Селезньов: *«Ми домовилися, що спробуємо синхронізувати процес ратифікації в Держдумі і в Верховній Раді».*

Про поширення НАТО на схід

Олександр Мороз висловив свою особисту позицію, що «збігається з позицією багатьох політиків в Україні й багатьох депутатів». Він вважає, що «поширення НАТО на схід — це дуже серйозний дестабілізуючий фактор, він змінює баланс сил, відсторонює інтереси окремих держав і ущемлює інтереси економічні, військово-політичні багатьох суб'єктів міжнародних відносин у Європі і в світі». На думку О. Мороза, було б доцільно «збирати експертів, радитися, як будувати механізм безпеки на багато років наперед». У руслі цієї ідеї Парламентська Асамблея Ради Європи підтримала проведення Четвертої парламентської конференції в Києві в березні наступного року. Олександр Мороз зазначив, що Рада Європи і ОБСЄ ще не відіграють у Європі ту роль міжнародних інститутів, яку мали б відігравати. Він також висловився проти встановлення знаку рівності стосовно ролі НАТО і ОБСЄ, підкресливши, що вони мають різні завдання. Олександр Мороз переконаний, що ОБСЄ не використовується належно як інструмент безпеки. В нього треба вдихнути нове життя.

Про «троїстий союз»

Ідея об'єднання Росії, України і Білорусі поставала в ході зустрічей парламентської делегації чи не на кожному кроці. Не обминули її і журналісти на прес-конференції, запропонувавши українським парламентаріям, зокрема соціалістам, ініціювати проведення референдуму за створення «троїстого союзу» водночас з виборами до Верховної Ради України. Олександр Мороз відповів на це дипломатично: «У передвиборних документах Соціалістичної партії питання про розвиток братерських відносин слов'янських країн визначено, і розглядаються вони як пріоритет нашої зовнішньої політики. Розвиваючи дружні відносини з Білоруссю і Росією, ми знаходимо формулу взаємодії. Однак у самій Росії з Білоруссю є гострі дискусії». А щодо процедури референдуму, то, на переконання Олександра Мороза, його неможливо пов'язувати з виборами.

Про державну мову

Стосовно пропозицій журналістів ввести в Україні російську мову як державну Олександр Мороз зазначив:

— У плані роботи нинішньої й наступних сесій це питання не передбачено для розгляду. Наша позиція чітка: дотримуватися закону про мови, прийнятого в 1989 році, і Конституції України.

Про московську прохолоду і політичний підтекст

Протягом трьох днів насиченої програми перебування української делегації в Москві, зустрічей із впливовими політиками, присутності на прес-конференціях великої кількості телевізійних камер склалося враження, що в Росії «на кожен роток таки накинули платок». Протягом трьох днів по «ОРТ» було показано лише один хвилинний сюжет, що стосувався перебування українських парламентаріїв у Москві. І тому мене цікавило, як це прокоментує Голова Держдуми Росії Геннадій Селезньов. Чи це ставлення до України, чи до українців, чи до самого Геннадія Селезньова? На державному чи побутовому рівнях розв'язується питання, показувати чи не показувати по телевізору сюжети про україно-російські відносини на рівні парламентів. Ось як прокоментував це Геннадій Селезньов:

— Тут нема жодного політичного підтексту. Це звичайна практика: коли в Думі проходять прес-конференції, я годину відповідаю на запитання, але в більшості передач я не бачу жодного сюжету. Ми до цього звикли. Наше вільне телебачення показує сюжети лише тоді, коли є скандали. Ось якби ми тут з Олександром Морозом побилися чи посварилися, будьте певні, це показали б усі програми телебачення. Іншого — конструктиву, позитиву — не дочекається. Це ставлення до Державної Думи Росії.

Олександр Мороз доповнив відповідь:

— Річ у тім, що і в Україні з боку окремих ЗМІ таке саме ставлення до парламенту. Це свідчить про рівень плюралізму думок і позицій. Телебачення приблизно так само, як і в Росії, ставиться до висвітлення роботи парламенту. Вся відповідь на це в тому, хто замовляє музику. Журналісти, по суті, заручники такого становища. У даному разі йдеться про власність і цензуру. Вона є і в Україні, і в мене склалося враження, на жаль, що і в Росії.

(Закінчення на 4-й стор.).

Парламентарії домовилися

(Початок на 3-й стор.).

Порушували на прес-конференції і проблему ефективності СНД, форуми якої, як правило, завершуються взаємними звинуваченнями і незадоволеннями. Олександр Мороз вважає, що структури і особи, котрі утворили Співдружність, мають подбати про її ефективність або віднайти іншу формулу співпраці. У цьому контексті журналісти запитували голів парламентів і про ефективність президентських «зустрічей без краваток». Яка вона — ні Олександр Мороз, ні Геннадій Селезньов відповісти точно не бралися. Бо домовилися поки що про ратифікацію, — звісно, у краватках.

З перших рук

Геннадій ЗЮГАНОВ, голова фракції КПРФ у Держдумі Росії:

— Відносини з Україною — найпріоритетніша сфера нашої діяльності. Ми підтримуємо ідеї ратифікації договору між Україною і Росією. Але у нас різні погляди на проблеми російської мови в Україні, особливо у прикордонних районах. Потрібно, щоб в Україні створювались умови для спілкування росіян рідною мовою. Ми також не підтримуємо ідею поширення НАТО на схід.

Володимир МИХАЙЛОВ, міністр у справах національностей і федеративних відносин РФ:

— Справді, проблема репресованих і депортованих народів — спільна і складна для нас, для обох країн. Для того, щоб поставити на фінансову основу її розв'язання, має бути ратифіковано Бішкекську угоду. Ми вже дали рекомендацію урядові, Президентові, а Президент — Державній Думі про необхідність такої ратифікації. За всієї економічної скрути Президент погодився поставити підпис Росії під Бішкекською угодою. Її ратифікували поки що лише 8 країн. Україна не входить поки що до цього числа. Тільки-но угода буде ратифікована повністю, ми зможемо, так би мовити, рахувати гроші, що їх буде спрямовано на розв'язання проблем облаштування депортованих і репресованих народів.

Володимир ЖИРИНОВСЬКИЙ, голова фракції ЛДПР у Держдумі Росії:

— Нам не потрібен цей договір, не потрібні кордони і візи. І в економічному відношенні кожен має розвиватися сам. А у нас що відбувається: ми не потребуємо цукру з України, а закуповуємо його, даруючи Україні гроші.

Що робить Україна з Кримом? Потім російські солдати проливатимуть кров за Крим. Не українські. Крим через мусульман належатиме Великобританії чи Туреччині.

І ваш уряд, і ваш Президент, і наш уряд, і наш Президент проводять неправильну лінію. То навіщо займатися ратифікацією документа, якщо правителі ведуть політику проти інтересів власних народів? Нам у цілому не подобається розвиток відносин між Росією і Україною, як і між Росією і Білорусією. Ми хочемо, щоб документи і реальна політика збігалися.

Сергій БАБУРІН, співголова фракції «Народовладдя» в Держдумі Росії:

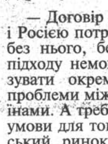

— Це договір дружби між президентами. Я шанобливо ставлюся до них, але причому тут народи? Між Україною і Росією є договір 90-го року. Він нереалізований. Я з інтересом ставлюся до парламентської делегації України, щоб зрозуміти сенс підписання і ратифікації нового договору. Серед основних застережень фракції: ситуація з російською освітою і мовою, а також проблема спільної оборони і безпеки. Військово-політичне співробітництво передбачалося у договорі 90-го року, а всупереч цьому Україна дистанціюється від угод у рамках СНД. Якщо договір і потрібен, то в ньому мають бути конкретно розроблені механізми розв'язання проблем власності, боргів, культурного розвитку тощо. Всього цього не досягнуто. Тому ми ведемо мову про таке поняття, як «розділена нація».

Якщо мені кажуть: ратифікуйте договір, щоб підтримати одних політиків, бо тоді інші програють, я відповідаю: мені байдужі політики України, якщо вони розглядають Росію як механізм у своїй внутрішньополітичній боротьбі.

Як голова комісії Держдуми «Анти-НАТО» я з сумом спостерігаю за спільними навчаннями українських військових з НАТО, за складними заграваннями дипломатів з цією структурою.

Григорій ЯВЛІНСЬКИЙ, керівник громадського об'єднання «ЯБЛОКО» в Держдумі Росії:

— Договір між Україною і Росією потрібен, оскільки без нього, без системного підходу неможливо розв'язувати окремі економічні проблеми між нашими країнами. А треба створити всі умови для того, щоб російський ринок був відкритий для українських товаровиробників і навпаки. «ЯБЛОКО», хоч би що там хто казав і прогнозував стосовно нашої позиції, не блокуватиме ратифікацію російсько-українського договору.

У нератифікації не може бути виграшу

Уже в літаку Голова українського парламенту Олександр Мороз підбив підсумок візиту:

— Вдалося вирішити все, що ми ставили за мету, коли готувалися до візиту. Нам потрібно було зустрітися із впливовими політиками, щоб визначити їх ставлення до тих питань, які хвилюють Україну, і ВР зокрема. Серед тих складових була і ратифікація великомасштабного договору між Україною і Росією. Відбулися досить продуктивні і напружені дискусії з представниками усіх фракцій про ратифікацію договору, були надзвичайно корисні зустрічі з керівниками Думи, керівництвом Федеральних зборів, окремо з Єгором Строєвим, із керівництвом Москви, зокрема мером Юрієм Лужковим, і на завершення візиту — з головою уряду РФ Віктором Черномирдіним.

Крім того, були зустрічі в МЗС РФ, Міністерстві у справах національностей. Скрізь мали розуміння серед людей, котрі відповідають за прийняття рішення. Гостро дискутували через різні позиції з окремими фракціями Держдуми Росії, зокрема з членами «Народовладдя», фракцією ЛДПР, котру представляють В. Жириновський і його оточення.

З Віктором Черномирдіним ми говорили по суті нашого співробітництва, зосередивши увагу на певних проблемах, на підготовці великої Програми економічного співробітництва між Україною і Росією до 2010 року; йшлося про конкретизацію її підготовки, про потребу контролю над роботою міжпарламентської комісії, яка готує цю програму. Мені здається, що Віктор Степанович, я б сказав, з великою заінтересованістю поставився до цього. Бо, зрозуміло, що вирішити щось можна тільки спільно, взаємодіючи.

І в цьому контексті, якщо не буде ратифіковано договір, усі програють: і Україна, і Росія. У нератифікації не може бути виграшу.

Треба сказати, що до Держдуми Росії договір для ратифікації надійшов зовсім недавно, і депутати тільки розпочали цю роботу. А в нас комітети вже мають рішення з цього питання. У зв'язку з тим, що ефективна праця в парламенті нинішніх депутатів можлива тільки у грудні нинішнього року, то і Геннадій Селезньов, і Єгор Строєв погодилися на такі терміни: у третій декаді місяця це питання буде внесено до порядку денного пленарних засідань Держдуми. Відразу після того ми розглянемо договір у Верховній Раді України — одного дня з Радою Федерації —верхньою палатою Федеральних зборів Росії.

Світлана ПИСАРЕНКО.

Київ—Москва—Київ.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України з питань примусового лікування і трудового перевиховання хворих на наркоманію

У зв`язку з прийняттям Закону України «Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними» Верховна Рада України **постановляє:**

Визнати такими, що втратили чинність:

Указ Президії Верховної Ради Української РСР від 14 квітня 1969 року «Про примусове лікування і трудове перевиховання хворих на наркоманію» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1969 р., №.17, ст.133);

Закон Української РСР від 20 червня 1969 року «Про затвердження Указу Президії Верховної Ради Української РСР «Про примусове лікування і трудове перевиховання хворих на наркоманію» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1969 р., №.26, ст.207);

статтю 4 Указу Президії Верховної Ради Української РСР від 17 червня 1974 року «Про внесення доповнень і змін до деяких законодавчих актів Української РСР» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1974 р., №.27, ст.222);

Закон Української РСР від 28 червня 1974 року «Про затвердження указів Президії Верховної Ради Української РСР, які вносять зміни і доповнення до деяких законодавчих актів Української РСР» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1974 р., №.28, ст.239) в частині примусового лікування і трудового перевиховання хворих на наркоманію;

статтю 2 розділу III Указу Президії Верховної Ради Української РСР від 16 листопада 1982 року «Про внесення змін і доповнень до Кримінального кодексу та деяких інших законодавчих актів Української РСР» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1982 р., №.48, ст.774);

Закон Української РСР від 30 листопада 1982 року «Про затвердження Указу Президії Верховної Ради Української РСР «Про внесення змін і доповнень до Кримінального кодексу та деяких інших законодавчих актів Української РСР» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1982 р., №.50, ст.835) в частині примусового лікування і трудового перевиховання хворих на наркоманію;

статтю 2 розділу I і розділ II Указу Президії Верховної Ради Української РСР від 3 листопада 1986 року «Про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів Української РСР і затвердження Положення про лікувально-виховний профілакторій для хворих на наркоманію» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1986 р., №.46, ст.933);

Закон Української РСР від 28 листопада 1986 року «Про затвердження указів Президії Верховної Ради Української РСР про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів Української РСР» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1986 р., №.49, ст.1004) в частині примусового лікування і трудового перевиховання хворих на наркоманію;

розділи IX і XI Указу Президії Верховної Ради Української РСР від 21 серпня 1987 року «Про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів Української РСР» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1987 р., №.35, ст.674);

Закон Української РСР від 13 листопада 1987 року «Про затвердження указів Президії Верховної Ради Української РСР про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів Української РСР» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1987 р., №. 47, ст. 946) в частині примусового лікування і трудового перевиховання хворих на наркоманію;

розділи II і III Указу Президії Верховної Ради Української РСР від 28 січня 1991 року «Про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів Української РСР» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., №. 8, ст. 56).

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 19 листопада 1997 року.
№ 649/97-ВР.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди між урядом України і урядом Республіки Казахстан про принципи співробітництва в нафтогазових галузях

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Угоду між урядом України і урядом Республіки Казахстан про принципи співробітництва в нафтогазових галузях, підписану 9 липня 1996 року в м.Києві, ратифікувати.

2. У статтях 2 та 3 Угоди під терміном «інші товари» слід розуміти товари, що стосуються нафтогазових галузей.

3. Щорічні окремі протоколи між Державним комітетом нафтової, газової та нафтопереробної промисловості України та Міністерством нафтової і газової промисловості Республіки Казахстан, що згідно із статтею 3 Угоди є невід`ємною частиною цієї Угоди, подаються урядом на ратифікацію до Верховної Ради України за такою ж процедурою, як і сама Угода.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ.

м. Київ, 21 листопада 1997 року.
№ 668/97-ВР.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до статті 8 Декрету Кабінету Міністрів України «Про державний нагляд за додержанням стандартів, норм і правил та відповідальність за їх порушення»

Верховна Рада України **постановляє:**

Пункт 7 статті 8 Декрету Кабінету Міністрів України від 8 квітня 1993 року № 30-93 «Про державний нагляд за додержанням стандартів, норм і правил та відповідальність за їх порушення» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 23, ст. 247; 1995 р., № 29, ст. 219; 1997 р., № 31, ст. 200) викласти у такій редакції:

«7. Штрафи не застосовуються, якщо:

є рішення Кабінету Міністрів України про дозвіл реалізації сільськогосподарської продукції з відхиленням за якістю від вимог стандартів у рахунок виконання державного замовлення;

підприємець має дозвіл на тимчасове відхилення від вимог відповідних стандартів щодо якості продукції, виданий у кожному окремому випадку Держстандартом України за наявності клопотання заінтересованого органу державної виконавчої влади, згоди споживача та спеціально уповноваженого органу, який здійснює державний нагляд за безпекою цієї продукції. При цьому у всіх випадках протягом строку дії дозволу підприємець відраховує в порядку, встановленому Міністерством фінансів України, у доход державного бюджету 10 відсотків вартості такої продукції, але не більше 90 відсотків від прибутку, що залишається в розпорядженні підприємств після здійснення обов`язкових платежів».

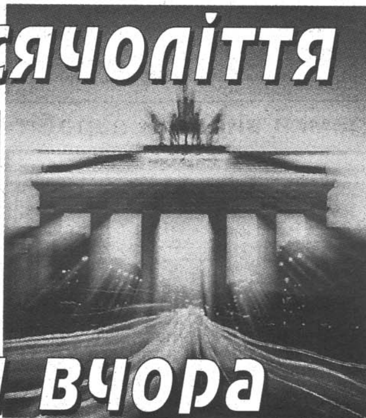
Президент України Л.КУЧМА.

м. Київ, 5 листопада 1997 року.
№ 622/97-ВР.

Згідно з Регламентом Верховної Ради України, закони та інші акти, надруковані в «Голосі України», є офіційною публікацією.

Олександр КЛІНОВ, «Голос України» (з Риму)

Третє тисячоліття почалося вчора

КИЇВСЬКИЙ *учений, доцент Київського політехнічного інституту Леонід Середа нещодавно успішно захистив в університеті «Ла Сапієнца» в Римі докторську дисертацію і продовжує спільно з італійськими та українськими вченими серію наукових досліджень, що практично дадуть повну картину природи світла і дозволять мати єдиний підхід до його вивчення й використання. Леонід СЕРЕДА в розмові з журналістом Олександром Кліновим, акредитованим у Римі, розмірковує про деякі аспекти ставлення до науки.*

Істина: від чого вона залежить?

Істина як сума знань відносно конкретного об'єкту, з моєї точки зору, — це те, як ми бачимо цей об'єкт сьогодні. Приклад — генна інженерія. Вона з блискавичною швидкістю пройшла шлях від «продажної дівки імперіалізму» до клонування симпатичної овечки. Це яскрава ілюстрація того, що істина завжди конкретна і в той же час відносна. Інший приклад — електрон. У 20-і роки його уявляли як тверду сферу з негативним електронним зарядом, що рівномірно розподіляється по поверхні. Сьогодні ми бачимо електрон як імпульс електромагнітного поля, чия просторова форма може мінятися залежно від його стану. Яким уявлятимемо електрон завтра — завтра і побачимо.

Як впливає еволюція розуму на наукові відкриття?

Мій досвід показує, що наукові відкриття нікому не потрібні, вони лише дратують людей, також і вчених. Відкриття — це коли хтось каже: люди, погляньте, як це просто і гарно! А люди у всьому люблять бачити загадку, таємницю. Вони не люблять, коли хтось їм показує, що суть завжди проста і прозора. Така наша людська природа. Як тільки настає ясність, люди панікують. Яскравий приклад — так звана «криза у фізиці». Тоді здавалося, що трьома законами Ньютона пояснили всю суть світу. А коли з'явилось більше проблем у мікросвіті та астрофізиці, то здалося, що знову все стало незрозумілим. Бо з історії випливає, що еволюція людства мало що змінила у питанні негативного ставлення до відкриттів.

Чи існують межі пізнання?

Чи існують у науці невідкриті таємниці і в чому вони проявляються? Це запитання дуже тісно пов'язане з попереднім. Як би багато ми не знали, наші знання завжди мають кінечність, непізнаність безкінечна. Той, хто хоч раз знайшов причину якогось явища, знає, що потім треба шукати причину цієї причини і так далі. Вичерпати безкінечність неможливо...

Водночас нам здається: те, що було таємницею, вже зрозуміле. Насправді це зовсім не так. Наприклад, відомо, що світло має дві зовсім різні властивості. З одного боку, воно поводиться як електромагнітна хвиля, а з другого — як потік електронних частинок — фотонів. Сьогодні в науці так звикли використовувати то один, то другий опис світла, що лише деякі вчені себе запитують: чому так, адже світло одне і те ж? Чи, може, просто не розуміємо, чим воно є насправді? Чи можливо отримувати енергію, знаючи природу хвиль у цілому і світла конкретно? Якщо порахувати, то з матерії ми енергії майже не добуваємо. Причина перш за все в тім, що погано знаємо, як влаштована матерія. Є вихід — треба думати, будувати добрі математичні моделі речовин, планувати на їх основі експерименти, покращуючи ці моделі на основі отриманих експериментальних даних, і так далі. Це єдино можливий шлях до пізнання, перевірений століттям розвитку науки. Нині в науці склалася парадоксально зворотна ситуація. У зв'язку з великою дорожнечею сучасного наукового обладнання країни в складчину будують величезні установки для досліджень, тратячи на це величезні кошти. А на хоч якісь крихти на оплату тих, хто думає, грошей немає. Як результат — експерименти проводяться практично наосліп, і замість того, щоб шукати нове згідно з доброю теорією (дивись таблицю Менделєєва), будують сотні теорій для пояснення розпорошених експериментальних фактів. Тому ще не скоро ми добудемо достатньо енергії з матерії, а будемо вбивати самих себе різними газами та радіоактивними відходами. Думати треба!

Як пояснити відплив талановитих і розумних людей, чим це загрожує Україні?

Відомо, що талановиті люди не вміють нічого робити, крім того, в чому їхній талант. Але їм треба їсти і жити, а про це ніхто не турбується. Чи хоч один учений у Києві сьогодні має можливість заробити на життя своїм талантом? Він приходить до якогось фонду просити кошти «на дослідження», тим самим і собі на хліб. Йому кажуть: напиши проект, заповни оцей стос паперів, а ми через якийсь рік розглянемо і вирішимо, що тобі дати і чи давати взагалі. А у цього вченого немає таланту гарно писати проекти, і він, похиливши голову, йде геть. Дехто потім іде копати город, інші стають комерсантами, інколи навіть відомими, але про свій основний талант змушені забути. Я знаю багатьох учених, що стали підприємцями, але, мабуть, немає жодного підприємця, що став би вченим.

Наука дає свої плоди там, де цього чекають. Я думаю, що на початку третього тисячоліття ми не будемо зі свічкою в руках кричати: «Вчені — де ви?». Вони були і поки що є, їх просто треба знати і цінувати сьогодні...

Олександра МЕНТЕЛЬ, журналіст

Чотири роки в Америці

НА ЯКІЙСЬ *із зустрічей зі студентами міністр закордонних справ України Геннадій Удовенко поскаржився на брак кадрів і запропонував: покажіть молоду людину, яка добре знає іноземну мову, якусь країну, і ми візьмемо її до себе. Називаємо: Олена Кремко, студентка четвертого курсу Азузького університету, що під Лос-Анджелесом. У грудні отримає диплом бакалавра психології, у травні наступного року — управління інформаційними системами.*

— А як потрапила дівчина з України в далеку Америку? —запитую Олену.

—Завдяки волі величності випадку. Я навчалася на 4 курсі економічного факультету Одеського інституту народного господарства, коли прийшла звістка: американський спонсор готовий оплатити навчання здібного студента в Азузькому університеті. Цю благодійну стипендію запропонували мені. Очевидно, сподівалися, що відмовлюся, бо завершувала навчання. А я не відмовилася. Кинула усе і на правах студентки-першокурсниці поїхала за океан... Вибрала факультет психології.

— Отже, незабаром ви отримаєте диплом бакалавра психології?

— Не лише психології. Бо після року навчання, коли я вперше приїздила додому на канікули і взяла залікову відомість у своєму вузі, мені вдалося вступити ще на один факультет — управління інформаційними системами. Лише деякі предмети з одеської «заліківки» зарахували автоматично, решту —довелося заново перескладати.

—Виявляється, в американському вузі можна одночасно бути студентом двох факультетів?

— Можна. Та зауважу: це надзвичайно складно навіть для самих американців. Серед іноземців це майже не практикується.

— Оленко, даруйте, що перебиваю, але перш ніж зважитися на навчання в американському вузі потрібно було бездоганно володіти англійською?

— Це однозначно! Викладачі читають лекції швидко, не розтлумачуючи зміст жодних економічних термінів чи суті якихось суспільно-політичних явищ.

Я змалку вивчала англійську з особливою впертістю. Мала свою фонотеку вдома, читала англомовні книги. До речі, СШ № 2 Миколаєва (з посиленим вивченням англійської) я закінчила із золотою медаллю. Потім, вже в Одесі — курсові роботи з економіки та менеджменту писала теж англійською. І все-таки, перший рік життя в Америці — це пекельна праця.

— До речі, як вам дається навчання тепер?

— В основному всі предмети складаю на «відмінно».

— Цікаво, де мешкаєте, який розпорядок дня?

— Мешкаю в гуртожитку. У кімнаті нас двоє. Харчуюся в студентській їдальні. Усе це входить до загальної суми благодійної стипендії, яку сплачує спонсор.

Заняття розпочинаються о 7.30. В американському вузі сам собі складаєш графік прослуховування лекцій, і за їх відвідуванням ніхто не стежить. Лекції можеш не відвідувати, але практичні та лабораторні — обов'язково. Тут жодних пропусків. Подекуди на лекції приходжу на півгодини раніше, щоб зайняти в аудиторії зручне місце. Є дні, коли місця нема і не залишається нічого іншого, як іти на іншу лекцію. Не таку важливу.

Оскільки вчуся на двох факультетах, то, щоб охопити програми курсів, мені доводиться два, а то й три дні на тиждень конспектувати лекції до 19—20 години вечора. Решта днів легші — до 12—14-ої дня. Тоді йду до бібліотеки, в комп'ютерний зал.

— А що абсолютно відмінне у навчанні «там» і «тут»?

— «Там» усі екзамени приймають письмово. Вам пропонують тести, ви підбираєте правильну відповідь. Однак з усіх екзаменованих предметів мусите здати «презентацію». Це конкретна доповідь, з якою студент виступає перед класом. Річ дуже цікава, хоч і без сюрпризів не обходиться. Бо мимоволі викладач або будь-хто зі студентів може таке складне запитання поставити, що лише начувайся... Відповідати потрібно одразу. Лаконічно й конкретно, бо «презентацію» з цього предмета вам не зараховують.

— А як із дозвіллям? Чому віддають перевагу американські студенти?

— На жаль, у мене дуже мало вільного часу. Проте їздила кілька разів у гості до моїх американських подруг. Побувала по 2—3 дні в кількох штатах. При університеті є дискотека, всі її полюбляють. Буває, що я дозволяю собі розважитися. Та, як правило, це на канікулах. Кілька разів відвідувала мюзик-хол. А от похід в академічний театр чи оперу американський студент, на жаль, собі дозволити не може. Приміром, якщо квиток на поп-музику коштує 30 доларів, то в оперний театр найдешевший — 100. Спонсор такі витрати не оплачує. І все ж за чотири роки в театрі я була кілька разів.

— Даруйте, за які гроші?

— Зароблені. Торік не їздила влітку на канікули додому, а працювала кілька місяців в приймальній комісії університету. Працювала щодня з 8 до 22 години.

Робота, в принципі, не важка: звіряти дані, вносити їх до комп'ютера, давати поради абітурієнтам тощо. Вставати, однак, доводилося не пізніше 6-ої ранку.

— Що, так багато часу витрачаєте на дорогу до місця роботи?

— Ні, зовсім не в цьому річ. Університет від гуртожитку не так далеко. Однак в Америці жінка, яка працює в солідній фірмі, мусить багато часу витрачати на те, щоб мати належний вигляд. Насамперед, зачіска щодня — бездоганна, обов'язково — елегантна блузка і строга спідничка, черевички — на каблучку. В Америці не прийнято двічі підряд з'являтися на роботі в одному й тому самому одязі. Мусите щодня щось міняти: шарфик, брошку, блузку, сумочку тощо.

Чому ви посміхаєтеся? В цьому нічого смішного немає. Деякі фірми при підписанні контракту обумовлюють зовнішній вигляд працівника. В ньому близько двадцяти пунктів стосовно жіночого гардероба. Основні — неодмінно носити колготи (колір теж обумовлюється), а також довжина спіднички (до колін стільки сантиметрів чи стільки). Якщо ви дозволите собі, приміром, з'явитися на роботі в джинсах і кросівках, то без попередження того-таки дня будете звільнені...

До речі, якось підробляла в університетській бібліотеці, коли лекції в мене закінчувалися о 14-ій. Бібліотека там, на відміну від наших студентських, працює цілодобово. Щоб дотримуватися «етикету», мені доводилося обов'язково перевдягати светр і джинси, в яких сиділа ще півгодини тому в цьому ж читальному залі, на офіційний одяг...

— Оленко, а як стосовно гардероба для студентів?

— Вони ходять в університеті в чому заманеться. Та на екзамени зобов'язані прийти у відповідній формі. До речі, двері кімнати, де приймають екзамени, завжди мають бути відчині...

— Дивно, а це чому?

— Просто американські викладачі бояться провокацій...

— Не розумію...

— Було чимало випадків, доходило навіть до судових процесів, коли студентки вимагали від викладача вищої оцінки, а не отримавши, шантажували його тим, що поскаржаться начебто він пропонував інтимні стосунки. Або в кращому разі заявляли, що викладач нетактовно і грубо розмовляв, був упереджений тощо.

— Це ж узагалі якась нісенітниця...

— Ви забуваєте, що там інший менталітет, інший спосіб життя.

— Оленко, які твої подальші плани?

— Насамперед мушу завершити чотирирічний курс, який гарантує звання бакалавра. Щоб вважатися повноцінним спеціалістом і отримати високооплачувану роботу в США, необхідно мати звання магістра. А це, як правило, продовження навчання ще на 2—3 роки.

Я б цього хотіла. Однак, щоб спонсор згодився платити за подальше навчання в магістратурі, мушу блискуче захистити цей диплом. Тому моя мета: використати свій шанс.

У номер

● *Київ*

Подолати труднощі допоможе програма?

Реальне втілення в життя принципів місцевого самоврядування, які зафіксовано в Європейській хартії, Конституції України та у відповідному Законі «Про місцеве самоврядування в Україні», викликало необхідність розробки державної програми.

Вона допоможе місцевим владам подолати труднощі в різних сферах життя: політико-правовій, економічній, фінансовій та соціальній. Використовуючи досвід західних колег, Фонд сприяння розвитку державного самоврядування в Україні вносить декілька поправок та пропозицій до закону, зокрема: надати можливість владам самостійно наповнювати місцеві бюджети і довести їх самозабезпечення до світового стандарту 30—40 відсотків, переглянути принцип «ручного керування» — тобто розподіл коштів з одного центру, об'єднувати міста в агломерації для раціональнішого використання власних ресурсів та кращого економічного самозабезпечення.

● *Вінниця*

Він заслужив доброго слова

На Вінниччині широко відзначають 120-у річницю від дня народження Миколи Леонтовича (нинішній рік, як відомо, за рішенням ЮНЕСКО оголошено роком його імені).

У Немирові, на батьківщині славетного композитора, відбулася науково-практична конференція «Леонтович — композитор і педагог». Ім'я композитора носить Вінницьке училище мистецтв і культури, де протягом двох тижнів триватиме перший фестиваль ім. М. Леонтовича, на якому виступить добре знаний симфонічний оркестр Одеської обласної філармонії. Організатори фестивалю — обласне управління культури й педколектив училища — планують зробити його традиційним. У день народження митця, 12 грудня, в училищі відбудеться урочисте відкриття погруддя Леонтовича.

● *Хмельницький*

«Сапронівкам» — капут

Свого часу дирекція Хмельницької атомної станції запровадила свою систему розрахунків з працівниками підприємства — тут ввели чеки, наречені прізвищем директора «сапронівками». Люди довго терпіли, однак ситуація ускладнилася, і терпець урвався.

У жовтні атомники зібралися на мітинг біля міськвиконкому і висловили своє незадоволення профспілковим лідерам та керівником електростанції. Наприкінці листопада відбулася позачергова профспілкова конференція, на якій обрали нового профспілкового лідера Бориса Діордієва, висловили недовір'я директорові ХАЕС Віктору Сапронову. З відповідними вимогами звернулися до Києва.

Голова ліквідаційної комісії Держкоматому за погодженням з міністром галузі наказом № 374 розірвав контракт з Віктором Сапроновим і звільнив його з посади генерального директора. Виконувачем обов'язків керівника станції призначено головного інженера, народного депутата України Миколу Дудченка.

У Нетішинському міськвиконкомі говорять про швидкий кінець «сапронівок», і в місті енергетиків нарешті ходитимуть справжні гроші...

Заробили, та не отримали

На пропозицію народних депутатів України публікуємо дані Національного банку про стан заборгованості з виплати заробітної плати загалом по Україні

Затримки виплати заробітної плати по Україні *)

(в млн. гривень)

	на 1 листопада 1997 року Загальна сума заборгован.	на 26 листопада 1997 року Загальна сума заборгован.	на 1 грудня 1997 року Загальна сума заборгован.
Усього по Україні	4771.4	4967.9	4931.1
в тому числі:			
— за бюджетними організ.	731.7	769.5	753.0
— за небюджетними організ.	4039.7	4198.4	4178.1
За всіма підприємствами і організаціями терміном:			
— до місяця	402.7	415.4	408.1
— від 1 до 2 місяців	412.5	453.9	452.4
— від 2 до 3 місяців	530.2	515.3	509.7
— понад 3 місяці	3426.0	3583.3	3560.9

ЗАТРИМКИ ВИПЛАТИ ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ ПО УКРАЇНІ
станом на 1 грудня 1997 року за всіма організаціями і установами

(млн. грн.)

	Загальна кількість випадків	Загальна сума заборгованості	Прострочена заборгованість у заробітній платі з причин: відсутність коштів на коррахунках банку		відсутність коштів на рахун. підприємств, установ, організацій		відсутність готівки в банках у зв'язку з несвоєчасним завезенням з вини рег. управ. НБУ		Інші причини	
			кількість	сума	кількість	сума	кількість	сума	кількість	сума
Республіка Крим	2169	173.7	0	0.0	2147	173.6	0	0.0	22	0.1
Вінницька	10979	153.9	0	0.0	10979	153.9	0	0.0	0	0.0
Волинська	10842	109.2	0	0.0	10841	109.2	0	0.0	1	0.0
Дніпропетровська	7404	504.5	0	0.0	7399	504.5	0	0.0	5	0.0
Донецька	14484	728.4	0	0.0	14439	728.4	0	0.0	45	0.0
Житомирська	9204	119.1	0	0.0	9196	119.1	0	0.0	8	0.0
Закарпатська	1582	33.0	0	0.0	1582	33.0	0	0.0	0	0.0
Запорізька	5357	206.8	0	0.0	4925	206.4	0	0.0	432	0.4
Івано-Франківська	1886	119.1	0	0.0	1886	119.1	0	0.0	0	0.0
Київська	10099	312.0	14	0.0	8308	308.4	0	0.0	1777	4.0
Кіровоградська	8987	1444.1	0	0.0	8987	144.1	0	0.0	0	0.0
Луганська	7066	440.8	0	0.0	6962	4405	0	0.0	104	0.3
Львівська	15835	213.4	0	0.0	15167	213.00	0	0.0	668	0.4
Миколаївська	3114	129.4	0	0.0	2985	129.2	0	0.0	129	0.2
Одеська	5581	154.8	0	0.0	5291	154.3	0	0.0	290	0.5
Полтавська	2471	147.7	0	0.0	2471	147.7	0	0.0	0	0.0
Рівненська	9948	119.8	0	0.0	9948	119.8	0	0.0	0	0.0
Сумська	1363	155.3	0	0.0	1363	155.3	0	0.0	0	0.0
Тернопільська	1921	116.7	0	0.0	1917	116.7	0	0.0	4	0.0
Харківська	12086	279.7	0	0.0	11891	279.5	0	0.0	195	0.2
Херсонська	6253	115.4	0	0.0	6130	115.2	0	0.0	123	0.2
Хмельницька	10168	140.9	0	0.0	10158	140.9	0	0.0	10	0.0
Черкаська	3459	117.7	0	0.0	3401	117.5	0	0.0	58	0.1
Чернівецька	7578	68.4	0	0.0	7488	68.3	0	0.0	90	0.1
Чернігівська	16040	126.9	0	0.0	16040	126.9	0	0.0	0	0.0
ВСЬОГО	185876	4931.1	14	0.0	181901	4924.5	0	0.0	3961	6.6

*) без урахування виплат зарплати з виручки, розрахунків натурою, нарахованих сум податків, а також інших безготівкових перерахувань заробітної плати.

У лжеліквідаторів вилучено посвідчення

Перевірка тижня

У результаті перевірки, проведеної Міністерством з питань надзвичайних ситуацій та захисту населення від наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, вилучено 3819 посвідчень ліквідаторів, підроблених чи виданих помилково.

Про це на прес-конференції повідомив перший заступник міністра МінНС Володимир Холоша.

Із 395 827 виданих посвідчень перевірено 312 тисяч. Робота з їх перереєстрації триватиме до 1 травня 1998 року.

На одного учасника ліквідації наслідків катастрофи на Чорнобильській АЕС держава витрачає щороку 4 тисячі гривень, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Дошка пошани

І Юзик роззброюється...

Криївка. Підпільник Кіндрат при світлі каганця читає газету, його подільник Юзик, попиваючи з пляшки, випотрошує з нагана кулі...

— Кіндрате, га, Кіндрате, як думаєш, мою мирну ініціативу в Європі зрозуміють?..

— Ну ти даєш, Юзику! Вже від шведської ініціативи Єльцина у Європи стріха їде, а тут ще ти...

— Гаразд, як думаєш, а сам Єльцин мене підтримає?..

— А що, сьогодні хіба ви не зустрінетеся?

Юзик дурними очима блимає на Кіндрата.

— Юзику, ти ж мені сам після п'ятої нахвалявся, що у вас у верхах на сьогодні запланована зустріч?

Юзик хапається за голову:

— Бідна Європа!

Доброго здоров'я помившися!

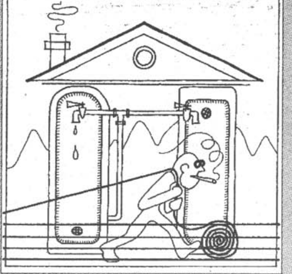
—Чув, куди занесло в Ялті будинок Софії Ротару?

—?!

—До державного реєстру культурного надбання XIX століття!

—Але ж Ротару — культурне надбання XX століття!

—Ротару — двадцятого, а будинок «Ванний заклад — лікарня Роффе» — дев'ятнадцятого! І тепер, мабуть, одне надбання житиме окремо від другого!

«Гоп!» — на Перекоп!

Лідер ЛДПР Володимир Жириновський:

«... Російський солдат невдовзі повинен буде проливати кров за те, щоб повернути Крим слов'янам. І не далі, як 2005 року знову доведеться штурмувати Перекоп, де окопаються Туреччина та Англія».

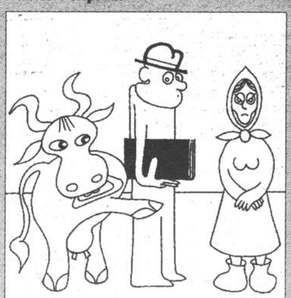
Від чергового: ***А не далі, як 2099 року Суриков-молодший напише картину «Перехід Жириновського через Перекоп у 2005 році».***

Щоб так доїлось, як говорилось...

Народний депутат, аграрій:

«Щоб молоко доїлося, у доярки повинно бути все...»

Від чергового: ***... А щоб закони писалися, у депутатів теж повинно бути все! (Але не більше.) Не вірите —спитайте в корови!***

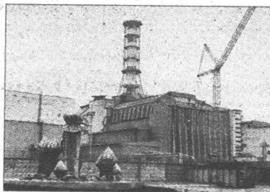
Черговий по дошці Вілен КАЙДАШ.
Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Оксана ЧЕХОВСЬКА, «Голос України»

«Укриття» буде зоною. Екологічною

Допомога тижня

У НЬЮ-ЙОРКУ нещодавно проходила конференція з питань залучення внесків на реалізацію проекту «Укриття», в якій взяли участь делегації 51 держави, а також представники Європейської комісії та Європейського банку реконструкції та розвитку.

Практично всі присутні висловили підтримку зусиль України в подоланні наслідків чорнобильської катастрофи, 20 країн заявили про готовність внести кошти до відкритого в ЄБРР з цією метою фонду. Зібрано 387,3 мільйона доларів, що дорівнює половині орієнтовної вартості проекту. Оскільки термін виконання плану перетворення "Укриття" на екологічно стабільний об'єкт розрахований на 7—8 років, конференція є першим кроком на шляху мобілізації необхідної міжнародної фінансової підтримки. — «Отриманих коштів вистачить для фінансування робіт на об'єкті «Укриття» впродовж 2,5—3 років, — стверджував міністр охорони навколишнього середовища та ядерної безпеки Юрій Костенко на «круглому столі», який проходив у Києві. — Від традиційних обговорень проблем, пов'язаних із станом АЕС після катастрофи, ми нарешті перейшли до ефективної співпраці». Але чи все так добре? За словами начальника об'єкта "Укриття" Валентина Купного, після обстеження стану будівельних конструкцій та мас, що містять паливо, знання ситуації поглибилося. Але поліпшити або хоча б стабілізувати стан об'єкта поки що не вдалося. Немає документів та інфраструктури з радіаційного захисту нових робочих місць. Для розробки нових спеціальних технологій потрібні чималі кошти. Планувалося в 1997 році виконати роботи на об'єкті на 40 мільйонів доларів. Реально отримали коштів майже вдвічі менше.

Угоду між Європейським банком реконструкції та розвитку і Україною підписано, але її треба ратифікувати, щоб гроші почали надходити в Україну. Після ратифікації проекту в грудні проблеми з оподаткуванням буде розв'язано. Інакше, якщо допомога оподатковуватиметься, вартість проекту зросте на 30—40 відсотків. А допомога об'єкту «Укриття» конче необхідна вже нині. За словами Валерія Купного, українським організаціям, що виконують роботи на об'єкті, вже заборгували 8 мільйонів гривень.

Ганна РОМАНЦОВА, «Голос України»

Діти СНІДу і світ

Шок тижня

1 ГРУДНЯ громадськість традиційно відзначала Всесвітній день боротьби зі СНІДом. З ініціативи ООН він проходив під девізом «Діти світу і СНІД».

Цього року Україна відзначатиме ще одну сумну дату — десять років від дня виявлення першого хворого на СНІД. Нині, за даними Національного комітету з профілактики наркоманії та СНІДу, офіційно у нас зареєстровано близько 26 тисяч приречених. 90 відсотків з них — шприцеві наркомани. На жаль, підхопити невиліковну хворобу можна і менш «традиційними» способами — наприклад, в косметичному кабінеті. Голова Нацкомітету Валерій Івасюк не виключає й можливості інфікування в медичних закладах — через донорську кров. Тільки цього року на станціях переливання крові було виявлено 1100 носіїв ВІЛ.

За прогнозами Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ), через десять років СНІД стане провідною причиною дитячої смертності у світі. ВІЛ щодня уражає близько тисячі дітей, причому 90 відсотків інфікованих малюків та підлітків отримують його у спадок від матері. Дізнавшись про діагноз немовляти, його мама, як правило, доручає турботи про сина чи доньку державі.

Згідно з Конвенцією ООН про права дитини, яку Україна ратифікувала ще 1991 року, будь-яка хвороба не може бути перешкодою на шляху підлітка до освіти й нормального життя в суспільстві, а є лише підставою для додаткової підтримки. Насправді все інакше. Як повідомили в Національному комітеті з профілактики наркоманії та СНІДу, вся допомога ВІЛ-інфікованим дітям в Україні обмежується 17 гривнями на місяць. У держави бракує коштів навіть на створення спеціалізованих медико-реабілітаційних центрів.

На цьому знимку, зробленому в Миколаївському дитбудинку, вони нічим не відрізняються від здорових дітлахів. Мають ті самі іграшки й дивляться на світ такими ж допитливими очима. Вони ще надто малі, щоб усвідомити, які випробування на них чекають.

Фото Олександра КРЕМКА (ДІНАУ-Укрінформ).

Степан КОРНІЄНКО, журналіст

У Трейд-клубі не лише засідають. А й справу роблять

Ювілей тижня

МІЖНАРОДНИЙ Трейд-клуб в Україні відзначив своє перше п'ятиріччя. З цього приводу вчора в «Українському домі» відбулося ювілейне засідання.

Головна мета Трейд-клубу, членами якого сьогодні є 57 іноземних посольств і міжнародних організацій, — ознайомлювати іноземних дипломатів з економічним потенціалом окремих регіонів, промислових і сільськогосподарських підприємств різних форм власності, сприяти встановленню бізнесових контактів між діловими людьми, і, ясна річ, залученню в Україну іноземних інвестицій. Перебування дипломатів в областях — а протягом п'яти років вони відвідали майже всі області — стимулювало місцевих підприємців до підготовки обґрунтованих інформаційно-довідкових матеріалів про свою діяльність та інвестиційні проекти, дало можливість під час особистих контактів обговорити перспективи реалізації конкретних спільних розробок.

І це врешті-решт приносить непогані результати. Так, після перебування членів клубу в Запорізькій області тут відкрито представництва компаній США, Туреччини, Македонії, Індії, Росії, Швеції, Словенії, зокрема — всесвітньо відомих АЙВ та Іскрател. Значні інвестиції — 3,4 мільйона американських доларів — надійшли з Італії до СП «Мотор»—Січ—Івеко», а в ЗАТ «Славутич» — 10 мільйонів. Створено СП з виробництва легкових автомобілів на «АвтоЗАЗі». І такі приклади можна знайти в кожному регіоні.

Робота Трейд-клубу дає можливість іноземним дипломатам одержувати повнішу і змістовнішу інформацію щодо стану й подальших напрямів розвитку української економіки, ліпше пізнати нашу країну та її людей, що, безперечно, сприяє створенню позитивного іміджу України у світі.

Ольга ВАУЛІНА, «Голос України»

Демократичною ти можеш і не бути, але цивілізованою — бути зобов'язана!

Свято тижня

ТАК ВИЗНАЧАЄ статус сучасної української армії четвертий її міністр генерал-полковник Олександр Кузьмук. До свого шестиріччя Збройні сили України підійшли чітким стройовим кроком, із затягнутими якнайтугіше пасками і з оптимістичними поглядами в завтра.

«Батька» українських солдатів і офіцерів дуже непокоїть фінансування армії.

— Якщо бодай один міністр оборони у світі задоволений своїм фінансуванням, його треба показати психіатрові.., — вважає генерал-полковник Кузьмук.

Виконуючи свій громадянський обов'язок, армія сьогодні живе в «борг». 1997 року на утримання армії було надано 1 млрд. 450 млн. грн., що становить 36% від мінімальної потреби. Грошей, призначених для продовольчого і речового забезпечення військовиків, катастрофічно не вистачає. Щодня тільки для харчування армії необхідно 650 тисяч гривень. Олександр Кузьмук вважає, що продовольчі норми давно морально застаріли і потребують негайного перегляду. Крім того, міністр оборони пропонує до держбюджету-98 ввести окрему статтю витрат на «солдатську кашу». Бо левова частка коштів, що їх надає держава на утримання армії, іде на харчування солдатів і офіцерів. І якби не позабюджетні кошти, «армія вже закінчила б своє існування».

Утім, не хлібом єдиним живе солдат. Попри фінансові труднощі, у військах іде бойова підготовка, проводяться військові навчання, молодих навчають армійської грамоти.

«Цивілізованим шляхом», за словами військового міністра, відбувається планове скорочення чисельності Збройних сил України. Поточного року на «гражданку» пішли 27 тисяч військовиків, 17 тисяч з них — офіцери. Найбільше постраждав керівний апарат Міністерства оборони. Сьогодні небагато хто із заслужених військовиків прикрашає брюки генеральськими лампасами. Якщо 1994 року в українській армії налічувалося 386 генеральських посад, то нині у штатному розкладі — 281 така посада.

Ідеальне військове формування, на думку міністра оборони України, — це «цивілізована, боєздатна, вірна своєму народові армія». Стати такою українській армії допоможе Державна програма розвитку та будівництва Збройних сил України. Як показала практика, планово-програмне виховання дає позитивні результати. Схоже, має рацію Кузьмук — до демократичної армії (на багатоофіцільній контрактній основі) Україні ще далеко, а ось паростки цивілізованості вже пробиваються крізь асфальт проблем і професійних «хвороб»...

Михайло ВАСИЛАШКО,
«Голос України»

Бюджетні криниці ще не висохли. Але посуха вже не за горами

Тернопільщина — один з небагатьох регіонів України, де за десять місяців поточного року обсяг промислового виробництва впав на 12 відсотків.

Як не дивно це видається, а податкова адміністрація області зуміла збільшити обсяги надходжень до бюджету за 10 місяців у 1,2 раза.

За рахунок чого податківці за такої скрути знаходять копійку для держбюджету? Перше, що впадає в око, до податкових адміністрацій в області і на місцях залучено досвідчених фахівців, людей енергійних і вдумливих. Сам голова обласної ДПА Богдан Кельнер — фінансист із 40-річним стажем, ще за часів Союзу відзначався нагородами, користувався авторитетом у фінансових колах Києва і Москви. Богдан Дмитрович залучав до своєї структури кращих з кращих. І сьогодні він пишається роботою голови Бучацької ДПА Степана Сердинського, голови Борщівської ДПА Ярослава Роздольського, заступника голови Гусятинської ДПА Ганни Луцик, головного державного ревізора у місті Тернополі Андрія Швереди та ін.

Та під час нашої зустрічі Богдан Дмитрович з особливою теплотою говорив про виняткову працелюбність начальника відділу обліку і звітності Ірину Дудку. Їй лише 25 років, а вже два роки очолює один з найскладніших відділів. До Ірини Кельнеру довелося за короткий строк поміняти декількох начальників. Грамотні, досвідчені економісти не змогли налагодити порядок, систематизувати необхідну інформацію і створити своєрідний інформаційний банк платників податків. А ось сьогодні Ірина може поінформувати про економічне становище будь-якої із 12 тисяч юридичних осіб. Крім цього, «Іринин банк» здатний видати інформацію і про діяльність підприємців, фізичних платників податків тощо.

— Як же вдалося тобі, молодій, зробити те, на що не спромоглися люди старшого віку, з досвідом? — запитав юну начальницю.

— Я ще не заміжня, — скромно і щиро відповіла дівчина, — тож і просиджувала тут ночами, у вихідні та святкові дні.

Сам Кельнер з притаманним йому художнім смаком підсумував:

— До того часу, як Ірина Михайлівна очолила відділ, ми були наче сліпі кошенята. Дудка і ще двоє молодих людей (це найменший відділ в Україні!) створили цілісну картину податкової ситуації в області. І її праця була належно оцінена. За пропозицією керівництва обласної ДПА Державна податкова адміністрація України представила Ірину Михайлівну до нагороди орденом Пошани. І ось нещодавно Президент України особисто вітав дівчину з високою державною відзнакою.

Звісно, не сама Ірина підняла податкові показники. Тут багато сил доклали різні служби, у тому числі й обласна державна адміністрація. На координаційних нарадах глибоко аналізувалася діяльність окремих груп, галузей товаровиробників, управлінь, об'єднань, комерційно-бізнесових структур, спільних підприємств з інофірмами тощо. Розроблявся цілий комплекс заходів і доводились напружені, але конкретні завдання до районних та міських податкових ланок.

Тернопільці добре взялися за взаєморозрахунки, суттєво стримали зростання недоїмки і посіли друге місце у державі за приростом платежів. Одне слово, обласна податкова адміністрація перейшла у своїй роботі від фіскальної методики до фіскально-регулюючої. Тобто податківці сьогодні дивляться не тільки на те, де можна взяти гроші, але й допомагають товаровиробнику їх знаходити.

Новий погляд на свої функції примусив ширше оцінити і макроекономічну проблему в державі. Скажімо, Богдан Кельнер вже вкотре пропонує представникам верховних владних структур створити чітке розмежування доходів між ланками бюджетної системи, дотаційним областям не перераховувати суму дотацій у держбюджет і потім її вимолювати назад, запровадити вексельну систему розрахунків для бюджетних організацій і паралельно впровадити бронювання коштів на заробітну плату тощо. Одне слово, практика породила багато слушних думок. Однак до них мало хто прислухається. Зате багато точиться розмов про відродження вітчизняного товаровиробництва, про піклування за національну економіку. Але якщо і надалі триватиме отаке «піклування», то згодом податковим службам доведеться шукати платежі, як воду у висохлій від спеки криниці.

Тернопільська область.

Повертаючись до надрукованого

НА ОПУБЛІКОВАНИЙ 20 червня ц. р. матеріал «Війна закінчена. Забути?» автор отримав дюжину відгуків. Листи направлено до відповідних військкоматів, у Міністерство оборони. Два я підготував до друку. Вони продовжують почату редакцією розмову про те, чи вважати військові конфлікти на Кубі, в Чехословаччині та Угорщині, у В'єтнамі та Анголі, в інших країнах війнами. А головне, що непокоїть тисячі радянських рейнджерів, — це те, чи є вони учасниками бойових дій? А отже, чи мають право на відповідні пільги?

Інакше кажучи, колишні секретні спецбійці хочуть мати той самий статус, що й «афганці» — учасники громадянської війни, у якій уперше з 1917 року легальну участь брали хлопці з усіх союзних республік.

Листи, що публікуються, свідчать про гостроту порушеної проблеми, яку всіляко намагаються спростити цивільні й військові чиновники. Втім, судіть самі.

Іван ІЛЛЯШ.

Як їх тепер називати?

А чи був хлопчик?

Авторові цих рядків довелося свого часу виконувати «інтернаціональний обов'язок» в Угорщині та Чехословаччині, що підтверджує, зокрема, лист з подякою, підписаний командиром з'єднання. Підкреслюю, лист є тільки підтвердженням того, що 1968 року я в Чехословаччині був. Та він не може підтвердити мою участь у бойових діях, оскільки їх там... не було. Якщо не враховувати окремі ексцеси чи просто непорозуміння. Тим же, кому випало побувати там і бути учасником епізодів, які ніяк не можна назвати справжніми бойовими діями, це врахували і видали відповідні документи.

У Чехословаччині, на жаль, не обійшлося без втрат особового складу. Але втрати ці були не наслідком бойових дій, а результатом звичайних випадків, пов'язаних з пересуванням та діяльністю військ. Щодня десь щось траплялося: гинули через необережне поводження зі зброєю, дорожні пригоди (місцевість була гориста, подекуди лежав сніг, у прірви зривалися машини, танки з людьми), нерідко через недисциплінованість солдатів і командирів. У подібних випадках (такою була вказівка) писали: «Виконуючи присягу, воював і поліг смертю хоробрих».

Вважаю, що саме це дало привід стверджувати (особливо, обивателю), що там ішла війна або ж бойові дії. Хоча нічого подібного, повторюю, не було. Такою є точка зору свідка подій з першого і до останнього дня.

Своєї «участі» у подіях в Угорщині та Чехословаччині сьогодні, за теперішніми поняттями, я, як і багато тисяч моїх товаришів по службі, повинен соромитись. Однак цього мені зовсім не хочеться. Тому що ні я, ні мої товариші нічого вартого осуду в тих країнах не робили. Соромно має бути політикам, які підставляли наші голови, задовольняючи свої амбіції.

Дивує звернення до «Голосу України» майора у відставці В. Левкіна з Кіровограда. Те, що він з'ясовує тільки через 35 років, міг і зобов'язаний був з'ясувати перед звільненням з армії. Ті, кому це належало, робили відповідний запис в особовій справі офіцера після підтвердження з архіву. «Спалах пошуків», на мій погляд, відбувся після прийняття ряду законів, що трактують очевидні речі дуже розпливчасто і невизначено. До таких слід віднести і постанову Кабміну від 8. 02. 1994 р. № 63 стосовно Куби та Чехословаччини.

Вважаю, що мешканця Євпаторії А. Антипова, який ходив на кораблях Чорноморського пароплавства у В'єтнам, де йшла війна, зовсім безпідставно посилали до Військово-морського архіву за отриманням довідки про підтвердження участі в рейсах. Тому що архів цього підтвердити не може. Він не має відомостей про членів екіпажу цивільного вантажного корабля, що його, в кращому випадку, орендувало Міноборони. Все це проводилося через Мінморфлот. До того ж суворо таємно. Архівну довідку Антипов, який згадується в статті «Війна закінчена. Забути?», може отримати в Чорноморському морському пароплавстві. Або в архіві Мінморфлоту колишнього СРСР (якщо туди здавалися архіви пароплавств).

З певністю підтверджую це, оскільки мені свого часу довелося займатися пошуками доказів виконання «інтернаціонального обов'язку» сотнями військовослужбовців.

Володимир ЯРОШ,
учасник бойових дій під час ВВВ,
підполковник у відставці.

Київ.

Ох і Пушкін...

Ми — воїни-інтернаціоналісти, учасники бойових дій у Чехословаччині в 1968 році.

Постановою Кабінету міністрів України від 8 лютого 1994 року № 63 було затверджено перелік держав у період бойових дій на їхній території. Там значиться: «Чехословаччина, 20 серпня 1968 р. — 1 січня 1969 р.». Багато військовослужбовців отримали посвідчення учасників бойових дій, оформили пенсію. Та чимало й таких, хто посвідчення не має.

Нам стало відомо, що ще 1996 року райвійськкомати отримали телеграми з вказівкою припинити видачу посвідчень учасникам чехословацьких подій, а тим, хто вже отримав їх, — не обмінювати на документи нового зразка. На запитання «Чому?» ми отримали суперечливі відповіді.

Згідно з листами із Центрального архіву Міністерства оборони Росії на території Чехословаччини Радянська Армія бойових дій не вела.

Ми, начебто, брали участь у навчаннях «Дунай» (про це чуємо вперше). Були й такі відписки: «Ви проходили навчальні збори при військових частинах...»; «Ви надавали допомогу братським соціалістичним країнам».

На наші запити з Москви відповіли:

«ЦАМО РФ видає довідки про місце дислокації частини і про проходження служби військовослужбовцями у вказаній частині в період, про який є запит. Інших відомостей з питання, що цікавить, ЦАМО РФ не має. Заст. начальника відділу майор Пушкін».

У наших військових квитках зазначено: «В період з 20.08.68 р. по 1.01.69 р. виконував спецзавдання і брав участь у виконанні інтернаціонального обов'язку з захисту соціалістичних завоювань у Чехословаччині». У зв'язку з цим цікаво довідатися, під час яких військових навчань або навчальних зборів особовому складу полків і з'єднань видається повний боєкомплект патронів, гранат та іншого боєзапасу, якщо це не вторгнення на територію сусідньої держави?

У чому ж полягала наша братня допомога, під час надання якої за перші неповні два місяці загинуло більш як 300 солдатів та офіцерів, не кажучи вже про поранених?

Чи не час глянути правді в очі й назвати речі своїми іменами?

Державний кордон Угорщини та Чехословаччини наш полк перетнув біля міста Комарово. На всю ширину автостради білою фарбою великими буквами було написано: «Ленін, вставай! Брежнєв з глузду з'їхав». Трохи нижче — домальовано домовину і слова «Смерть окупантам». Це лише один з безлічі закликів, гасел та цитат, якими зустрічав чехословацький народ нашу «братню допомогу». Звичайно ж, то була не братня допомога і навіть не військові навчання.

А ми стали заручниками політиків минулого і нинішнього часу.

Ми розуміємо, що великий радянський народ не міг воювати проти свого союзника по Варшавському Договору. І тому багато документів завуальовані, вилучені або засекречені. І все-таки були ж якісь підстави для прийняття постанови № 63 від 8.02.94 р. Те ж, що пропонують консультант Комітету з питань соціальної політики та праці Верховної Ради М. Кольчик та начальник відділу МО України полковник М. Курячей, — тільки чергове запрошення учасників бойових дій на бюрократичне коло формалізму та тяганини.

Георгій ПЕРЛИШИН,
голова організаційного комітету учасників чехословацьких подій від Арцизького району
(підписано від імені 119 чоловік).

Одеська область.

Майор
Ігор МЕЛЬНИЧУК,
прес-служба МО України;
Олександр КЛИМЕНКО
(фото), «ГУ»

Одинадцята ротація

(Початок на 1-й стор.)

Попередній склад батальйону, командиром якого був підполковник Ігор Лук'яненко, зі своїми обов'язками справився успішно. Свідченням тому лише деякі записи з історичного формуляру батальйону. «9 липня розвідники на чолі зі старшим лейтенантом Сергієм Антонюком прокладали новий гірський маршрут і виявили незареєстрований наметовий табір військової частини армії Боснії та Герцеговини. 14 липня командуючий Стабілізаційними силами генерал В. Кроуч нагородив С. Антонюка почесною медаллю НАТО «За службу мирові». «В період 12—16 вересня, згідно з наказом командування бригади «Центр», батальйон брав участь у виконанні завдань із забезпечення виборів у Республіці Боснія і Герцеговина».

Новим укрбатівцям, якими командує підполковник Василь Мастика, доведеться не легше. Ситуація в зоні відповідальності залишається напруженою. Та й зима вже зробила небезпечними гірські серпантини. Проте, за словами командира, його підлеглі, більшість яких, як і сам комбат, вихованці І аеромобільної дивізії ЗС України, що дислокується у Болграді на Одещині, пройшла гарну виучку і готова до випробувань.

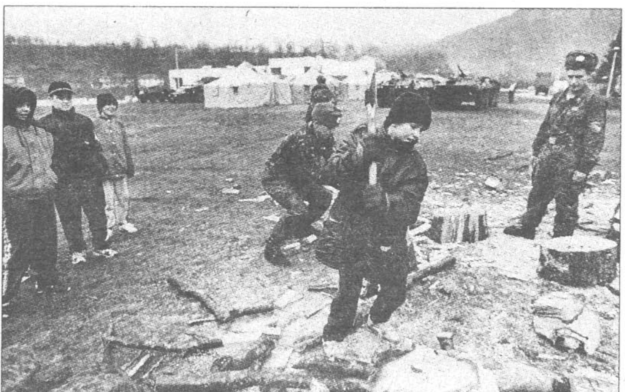
Залишається побажати, щоб доля сприяла їм.

(Врапчичі—Мостар—Київ, спеціально для «Голосу України»).

Наталя ФІЛІПЧУК, «Голос України»

Раптове роззброєння наводить на роздуми

Мабуть, найголовнішою сенсацією в світі цього тижня стала заява президента Росії Бориса Єльцина про скорочення ядерного арсеналу. І, судячи з переполоху, що зчинився у верхніх ешелонах влади Росії, ця заява стала несподіванкою не лише для світового співтовариства, а й для найобізнаніших зі справами президента.

Із згадуваною ініціативою Борис Єльцин виступив під час прес-конференції за підсумками переговорів з прем'єр-міністром Швеції Йораном Перссоном. Початок прес-конференції не віщував несподіванок. Ті, хто дивився по «ОРТ» програму «Час», звернули увагу: після того, як Єльцин оголосив про наміри Росії, крім скорочення ядерних боєголовок, передбаченого угодою СНО-2, в односторонньому порядку зняти ядерні боєголовки з усіх ракет, спрямованих на країни Західної Європи, виникла пауза. Аудиторія просто не була готова почути те, що почула, і не знала, як реагувати. «Перетравлюєте?» — запитав Борис Єльцин. Росія, в усякому разі, «перетравлює» досі.

За словами прес-секретаря президента Сергія Ястржембського, ця ініціатива готувалася в тісному співробітництві з Міністерством закордонних справ і Міністерством оборони. Проте, якщо міністр закордонних справ Євген Примаков доволі швидко зорієнтувався і заявив, що «скорочення на третину кількості ядерних боєголовок слід розглядати в контексті російсько-американських консультацій, спрямованих на підписання в подальшому договору СНО-3», то в Міністерстві оборони відмовилися від будь-яких коментарів: мовляв, ще не маємо повної інформації.

Ситуація склалася парадоксальна. Схоже, насправді, крім самого Єльцина, про істинні наміри країни не знає ніхто. Але найменш поінформованою виявилася Держдума. Угоду СНО-2 через розбіжності з цього питання в законодавчому органі і всупереч усім домовленостям, досі не ратифіковано. Більше того, за словами голови Держдуми Геннадія Селезньова, її навряд чи буде ратифіковано під час осінньої сесії. Як же розуміти заяву президента? Депутати чекають відповіді.

А тим часом у світі шириться здогади, що саме викликало заяву президента Росії. Одні припускають, що Борис Єльцин просто бовкнув зайве: надто нудно проходив візит. Інші, навпаки, вважають цей крок стратегічним. Те, що заяву було зроблено в балтійській державі, наштовхує на деякі роздуми. Можливо, Росія пропонує НАТО компроміс: ми відмовляємося від боєголовок, а ви — від прийняття до НАТО балтійських держав?

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України»

Тріумф Бориса Краснова

МАБУТЬ, любителі спортивних поєдинків ще пам'ятають телетрансляції з чемпіонату світу з легкої атлетики, який у серпні проходив в Афінах, і, безумовно, феєричне стартове шоу. Організатори таких заходів завжди намагаються здивувати публіку, придумати щось таке, чого досі нікому не вдавалося. І, здається, цього разу господарі такої мети досягли.

А мені найцікавішим видалося те, що в успіху вони і не сумнівалися. Адже, як повідомляла в той час російськомовна грецька газета «Омония», на роль головного оформлювача шоу перебірливі організатори запросили людину, яка здобула визнання в цій галузі у США, Великобританії, Італії, Іспанії та багатьох інших країнах, — талановитого художника, киянина Бориса Краснова.

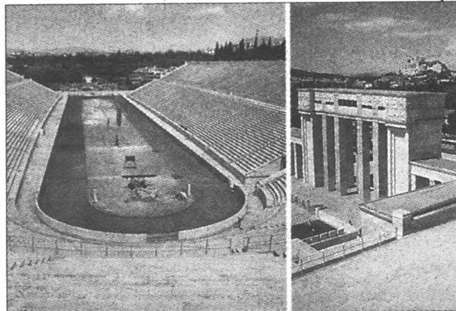
Проте подивувало мене спочатку інше. Сумлінно обдивившись і навіть помацавши сходинки-сидіння біломармурового історичного стадіону в Афінах, бігові доріжки якого ще зберігають відбитки ніг володарів лаврових вінків — переможців перших Олімпійських ігор сучасності, я звернула увагу на таку ж біломармурову величну тріумфальну арку перед входом на стадіон, якої не було на фотоілюстраціях навіть найновіших путівників. Сказала про це моєму добровільному гідові, шеф-редактору «Омонии» Арісу Папантімосу.

— І не буде, — засміявся він. — Принаймні до Олімпійських ігор 2004 року.

Думаю, Аріс зміг сповна насолодитися ефектом, який він на мене справив. Адже з'ясувалося, що тріумфальна арка перед стадіоном споруджена за проектом Бориса Краснова спеціально до чемпіонату світу з легкої атлетики. Її ширина — 100 метрів, висота — 24, глибина — 50 метрів. Всередині вмонтовано ліфт. Арку прикрашають дві скульптури Аполлона по 6,5 метра кожна, а також 21-метрова статуя богині перемоги Ніки.

Та найнеймовірніше те, що арка була виготовлена з... пап'є-маше! Зрозуміло, що довго вона не проіснувала б, тому її невдовзі демонтували. Я встигла сфотографувати цей витвір архітектурного мистецтва, і читачі бачать його на знімку.

Проте арка так сподобалася афінянам, що уряд Греції постановив: якщо МОК вирішить проводити Олімпіаду 2004 року в Греції, то тріумфальну арку знову спорудять до ігор. Але вже із справжнього білого мармуру.

Цього вересня конгрес Міжнародного олімпійського комітету вирішив: Олімпійським іграм 2004 року в Афінах бути! А це означає, що й тріумфальну арку Бориса Краснова біля входу на Олімпійський стадіон теж буде споруджено.

До речі, цей стадіон, про який я так багато читала і який стільки разів бачила в телепередачах, вражає своєю ніби недовершеністю: на ньому немає футбольного поля, а лише бігова доріжка, завдовжки 33,36 метра і завдовжки 204 метри. Звернула на це увагу колеги, який показував мені місто. І була «винагороджена» суто чоловічою поблажливістю:

— Так стадіон же зводився 330 року до нашої ери. Тоді футболу ще не було!

До речі, стадіон в Афінах називають Панафінським і вміщує він 60 тисяч глядачів.

Ну, а Борис Краснов зі своїм завданням упорався: церемонія відкриття чемпіонату світу з легкої атлетики, постановку якої він здійснив, як розповідали очевидці, була просто фантастичним видовищем. Для художника цей успіх означав запрошення попрацювати над постановкою церемонії відкриття і закриття Олімпійських ігор 2004 року. Та й багатьох інших шоу світового масштабу.

На жаль, мені не довелося познайомитися з самим художником, бо в Афінах його вважають громадянином світу. Але тут про нього багато знають. І те, що освіту він одержав у рідному Києві, а потім працював головним художником у театрі імені Лесі Українки. І те, що ставив шоу Алли Пугачової, у тому числі і знамениті «Різдвяні зустрічі», концерти Філіппа Кіркорова, Олександра Малініна та інших зірок. Він оформляв різноманітні вистави, масові заходи, конкурси краси, театральні вистави. Його твори виставляють наймодніші галереї світу, вистави з тріумфом ідуть у театрах Росії, а від західних імпресаріо нема відбою.

Нині Борис Краснов знову працює над постановкою «Різдвяних зустрічей» Алли Пугачової і вважає цю роботу надзвичайно важливою.

Ось такий, з'ясовується, є в нас земляк, про якого ми й досі так мало знаємо...

Нам би їхні турботи...

ЖІНКИ, котрі працюють, мають право виглядати сексуально, і в цьому їм допомагає нова тенденція в моді ділового костюма. З такою сенсаційною звісткою знайомить своїх читачів авторитетний орган ділових кіл США газета «Уолл-стріт джорнел».

Провідні будинки моделей світу, підкреслює цей орган американського великого бізнесу, пропонують жінкам нові колекції ділового одягу, що зовсім не схожі на традиційні чоловічі костюми. Нині в моді жіночність і сексуальність.

Чому ж саме зараз, коли суди завалені справами про сексуальні домагання на робочому місці, дизайнери пішли на такий крутий поворот, порушує питання «Уолл-стріт джорнел». Річ, виявляється, у тім, що на сьогодні жінці нічого вже більше боятися і вона цілком у змозі впоратися з усіма проблемами, що виникають через її красиву зовнішність, а якщо треба, то й дати відсіч.

«Бували часи, коли плечі жінки, яка працює, у костюмі мали виглядати так само широко, як і в її колег-чоловіків, — вважає дизайнер Сінтія Штеффе. — Однак на сьогодні жінки можуть носити практично все, що їм захочеться, нічого не побоюючись. Жінки знову можуть дозволити собі виглядати як жінки». Її думку своїми моделями підтримують такі відомі доми, як Донна Каран, Гуччі і Версаче. Хоча «Уолл-стріт джорнел» і наводить думку менеджерів-чоловіків, що «на роботі слід працювати, а не зваблювати», однак, відзначає газета, наймодніші магазини Нью-Йорка, такі, як «Блумінгдейл» і «Сакс Пятая авеню», у зв'язку з величезним попитом уже неодноразово поповнювали свої запаси нових моделей робочого одягу для жінок.

Олександр ТАРАКОВ, «Голос України» (з Алмати)

Офіцер-прочанин

Щороку сотні прочан південного Казахстану вирушають до Мекки. Старі й молоді, багаті й бідні. Одні пішки, інші на авіалайнерах.

Але сенсацією стало прочанство... офіцера спецслужб Казахстану М. Мелдеходжаєва. Його бажання відвідати Мекку не зникло навіть після того, як він зіткнувся з серйозними перепонами. Зокрема, йому довелося не тільки взяти відпустку за власний рахунок, а й питати дозволу на поїздку аж у самого... керівника спецслужб Казахстану. Останній, до речі, не заперечував: хіба не може чесний офіцер бути вірним мусульманином?

З життя зірок

Не до родинних почуттів

ВІДОМА співачка Джаннет Джексон — рідна сестра поп-ідола — нещодавно зізналася журналістам: жорстка конкуренція на сцені між братом і сестрою стала причиною того, що Джаннет уже два роки не бачила Майкла.

Навіть подивитися на свого племінника Принца (так звуть сина Майкла Джексона) «тітонька» не приїхала: вона записувала новий альбом. «Мені шкода, що все так сталося», — заявила Джаннет пресі. Однак вона вважає, що у фактичному розриві родинних зв'язків винна не лише вона, а і її брат. Майкл Джексон, популярність якого нині дещо знизилася, не може пробачити сестрі її успіхів на сцені. Як відомо, Джаннет стала співачкою значно пізніше за брата, та її пісні в хіт-парадах нині посідають вищі сходинки.

Не нахиляйтеся за кожною купюрою: цінуйте час!

Що може бути цікавішим за рахування чужих грошей? Та не кожен зізнається, яке це захоплююче заняття.

В Америці, де багатіїв чимало, рахування не своїх капіталів стало чимось на зразок національного виду спорту. Як зазначає газета «Уолл-стріт джорнел», особливу увагу американців привертає багатство засновника комп'ютерної компанії «Майкрософт» і найзаможнішого підприємця світу 41-річного Білла Гейтса. Він має 37 мільярдів доларів.

У США вже навіть придумали комп'ютерну гру: виміряння 37 мільярдів у «земних величинах». Скажімо, якщо розміняти всю суму доларовими купюрами, то можна у шість шарів вкрити ними всю територію Манхеттена. А якщо розділити капітал Білла Гейтса на всіх громадян США, то кожен отримає 136 доларів 72 центи. Цікаве й таке порівняння: цьому бізнесменові придбати автомобіль «Ламборгіні» за 250 тисяч доларів — все одно, що середньому американцеві викласти за машину... 63 центи.

Враховуючи, що всі гроші комп'ютерний геній заробив власним розумом, то відповідно і його робочий час коштує надзвичайно дорого. Приміром, якщо, працюючи, він раптом побачить кинуту на підлогу стодоларову банкноту, йому не варто нахилятися за нею: ті кілька секунд, які пан Гейтс втратить, коштують значно більше за «сотню», що він підбере.

На знімку: легендарний Білл Гейтс.

Ігор ДИЧЕНКО, володар чужих миттєвостей

В імпровізаціях на тему «Ігор Диченко» лейтмотивна фраза, що виснизулá із зошита одного знайомого поета: «Куди мені з таким фахом — бродяга у снах?..» Маючи справу з матеріалізованими духовними скарбами, Ігор Диченко тиняється в ірреальних площинах того, чому «не названа ціна», серед тіней забутих і незабутніх постатей.

Цей відомий київський колекціонер — останній із могікан старої гвардії збирачів, які відмовляли собі у всьому. Протягом 35 років він сконцентрував навколо себе... Скільки?.. (У статистиці він не почувається сильним і не має наукового каталогу.) Скажімо, сотні творів мистецтва і автографів 20-го століття, десятки ще не так давно заборонених імен. (Колекцію Ігоря Сергійовича зберігає, наскільки це вдається, музей історії Києва.) Серед цих пам'яток лише «бойчукістів» — понад сто оригіналів. Є малюнок Т. Шевченка, листи С. Єфремова, М. Грушевського... А якщо взяти грубезний том «Український авангард», то там із 300 ілюстрацій — понад 40 диченкових. (Для порівняння: на Заході той, хто має 10 робіт, — уже колекціонер.)

Коли його про це просили, він безкорисливо надавав роботи з колекції для музейних акцій. Рідше — в Києві, частогусто — за кордоном. «Проривом» колись опального колекціонера у світовий виставковий простір стала грандіозна виставка «Москва — Париж». А далі пішло-поїхало: Токіо, Лос-Анджелес, Нью-Йорк, Будапешт, Тулуза, Лондон, Сан-Франциско, Единбург, Відень...

А нещодавню виставку в Данії, у місті Оденсе, де народився Андерсен, Ігор Диченко вважає дарунком долі. Можливо, тому, що відчуває паралель між собою і тим казкарем-сновидцем, марення якого видавалися катастрофічно безвихідними у реальному світі.

— Ігоре Сергійовичу, колекціонування — це свого роду прояв фетишизму. Тож чи не є воно зворотним боком нелюбові до людей?

— Ох, яке цікаве запитання. Людина, яка любить усе людство, — суцільна фальшивка. Навіть кохання у якомусь донжуанстві не безкінечне... Найголовніше, щоб не було ненависті та заздрощів.

Ясна річ, твір мистецтва ніколи не замінить людину. Хоча ми у певному сенсі й розмірковуємо про любов до речей як до людей. Проте, на відміну від людини, твір мистецтва беззахисний і завжди вимагає схоронності.

— Чи можна порівнювати цінність людини із цінністю речі? Здається, Джон Фаулз у «Колекціонері» робить спробу ототожнення цих категорій...

— Пам'ятаєте, як свого часу боролися з дитячою літературою, в якій предмети олюднені? Маршак скаржився Горькому, що йому не дозволяють, аби щітка розмовляла з віником, а чорнильниця зі свічкою. На це Олексій Максимович радив: «Пошліться на мене, я сам чув». Повірте, вони живі. І за кожною неістотою завжди є легенда.

— А пристрасть володіння людиною подібна до пристрасті володіння картиною?

— Знаєте, те, що ми говоримо про колекціонування як про фетишизм, — це вже із сфери психопатології. І в цьому є резон. Психопатологія — автопілот нашого життєвого шляху. Причому, цей автопілот веде нас набагато впевненіше і грамотніше, аніж кон'юнктурний досвід. Колись збирач російського авангарду Юрій Івакін назвав колекціонування суто чоловічою пристрастю, оскільки в її основі — жага володіння.

Коли ми з вами зараз розмовляємо про колекцію, нас можуть не зрозуміти 90 відсотків сучасників. Тепер, як і раніше, таке заняття вважають примхою багатих. Проте колекціонування у своїй первинній сутності походить не від надлишку грошей, а від бажання щось зберегти, чомусь порадіти.

На жаль, нині можна стати свідком такої ситуації. Новий українець придбає оригінал, припустимо, Пікассо. І закине свою покупку на пивоку. А потім знайде і спитає: «Що це таке?» Тобто, втрачається категорія смаку. На першому плані — гонитва (у тебе є — і в мене має бути). З'явилися навіть стандарти, що краще продається. Це дуже вдарило по колекціонерах старої формації. До того ж, можна скласти величезний список унікальних речей, які пішли з України. Відплив робіт — журна ознака часу. А припливу немає і не буде!

— До речі, у міф про те, що ви зібрали свою колекцію за безцінь, мало хто вірить...

- Проте це — правда. (Утім, кому яке діло?) Парадокс цієї колекції в тому, що її зібрав бідний студент, безробітний. Протягом усього життя я витратив суму, на яку можна було б зробити ремонт у якійсь халупі. У мене є примірник першого видання про М. Шагала. Я купив його за 50 карбованців. А зараз ця книжка коштує разів у тисячу, а то й у десять тисяч більше... Одного разу я привіз із Парижа унікальний автограф і малюнок Сержа Лифаря. Я дуже здивував тоді продавця книжкового магазину, прибігши мокрим від дощу, десь позичивши гроші. І цей чоловік подарував мені ще одну рідкісну книжечку про Лифаря.

Подібним чином у колекції з'явилися малюнок Жана Кокто, автограф Пабло Пікассо. Є видання з автографами Вана Кліберна (він був у захопленні від моєї колекції), Маргарити Алігер, листи й автографи І. Козловського, Г. Рождественського, М. Ліепи, О. Лепешинської... Якби ці пам'ятки могли говорити, це був би хор, що його необхідно закріпити в історії.

— А чи були експонати, що обійшлися непомірно дорого?

— Ні. Траплялися випадки, коли страждав від фінансової неспроможності, бажаючи придбати те чи інше.

— З чого почалася ваша «хвороба»?

— Це пішло з дитинства. Й імена, що потрапили першими в мою колекцію, були дуже навіть непогані: Мікеланджело, Рафаель, Мурільйо...

— ?..

— Я був зовсім дитиною. І ще не здогадувався про існування Ватикану, Третьяковки. Вдома висів календар: тепер на таких вміщують картинки з їстівними грибами, а тоді здебільшого репродукції відомих робіт. Моєю єдиною цінністю були клей та папочка, в яку складав вирізані картинки... А на живих художників дивився з обожнюванням.

— Та ви й самі згодом стали малювати і створювати власну кераміку... Скажіть, а коли з'явилися справжні колекційні експонати?

— Перша картина — «Соловецький монастир у світанкових променях з боку Святого озера» Сергія Отрощенка — дуже символічна. Ця робота стала увертюрою до того, що зібрав пізніше.

— Потім були улюблені...

— Вони всі улюблені. Може, дивно, але найулюбленіші — як правило, не найзнаменитіші... Я пішов катакомбним шляхом. За ранньохристиянської доби був такий період, коли люди молилися в печерах. У мене такий період тривав доволі довго. Адже в 60-70-і роки я збирав репресованих, забутих, формалістів (траплялося спати на картині забороненого митця: а що, як буде обшук?). І це негативно відбилося на моїй долі. Насилу закінчив художній інститут. Мене не допустили до іспитів в аспірантуру. Я ніколи не мав постійної роботи. Викладав історію мистецтв тільки як погодинник.

— Чи ви розуміли тоді, що володієте скарбом?

— Збирав свої експонати тільки як духовні цінності —для себе та друзів. Не думав, що колись буде інакше. Тепер мої скарби потрібні всьому світові.

— А чи могли б ви, щоб придбати якусь річ, образити, зрадити, вбити?

— Ані за яких обставин. У моєму житті головне —євангельські взаємини. Безумовно — смиренність. На який злочин можу піти?.. Ну, хіба що відкусити піввуха у жінки, якщо в неї буде старовинна сережка.

— А на вас злодії нападали?

— Три роки тому було жорстоке озброєне пограбування. Картини були в музеї, вдома залишалися тільки ікони...

— Бандитів знайшли?

— Тоді навіть народні депутати й діячі культури зверталися в МВС. Проте досі так усе і висить...

— Хай моє запитання не видасться вам неетичним. Кому ви заповіли свою колекцію?

— Звісно, хотів би залишити її Україні. Річ у тім, що моя колекція давно переросла рівень приватної. Утім, долі колекціонерів, з якими спілкувався, дуже сумні. Як правило, після їхньої смерті зібране невідомо де розчиняється...

— А чи є надія, що із збереженням колекції буде увічнено ім'я її власника?

— Згадаймо Богдана Ханенка. На музеї західного та східного мистецтва навіть немає меморіальної дошки. Чому ми позбавляємо колекціонерів простих знаків шани? А ще Україні не вистачає музею приватних колекцій, який є, приміром, у Москві...

На Заході колекціонери мають певні пільги від мерії. А тут... Уже четверте десятиріччя я видаю свої експонати для виставок. І держава неспроможна хоча б звільнити одного колекціонера від квартирної платні. Не порушую це питання ніде. Я свою справу зробив: зібрав приватний музей 20-го століття.

— Панує думка, що ви — складна для спілкування людина (щоправда, я цього не помітила). У чому, як на вас, ця складність?

— Казати можна все, що завгодно. Я — колекціонер відкритий, тому й досить відкритий для спілкування. Проте я — людина вибіркова. І різка. Окрім того, я —критик. Зробив чимало гострих виступів у пресі. А це ніколи не минає безкарно. Щодо складності, то в Україні кажуть так: «Найскладніша людина — проста, найпростіша — складна». Найважливіше — бути, а не здаватися.

— Проте ви контрастний?

— Раніше був більш «полярним». Емоційним був завжди. До творів біг не вухами, а очима. Мені було абсолютно наплювати, що скажуть ідеологи або недоброзичливці. Я хотів, щоб ця річ була єдиною в моїх очах. Якщо вона не витримувала мого тесту, не була мені потрібна.

— Чи ви мрієте?

— У мене є великий архів із дуже цікавими історичними документами — «супутній товар». Влаштував би виставку творів і, паралельно, матеріалів про те, що в той час відбувалося навколо, — листівки, агітаційний фарфор тощо.

А ще, якби міг, обладнав би свою темницю. Звичайна темниця, коли в ній є твори мистецтва, стає світлицею (недаремно монахи у своїх темницях вішали ікони, що випромінювали світло). А у свою взяв би ескіз Тишлера до вистави «Король Лір», малюнки Ейзенштейна, Хамдамова. Можливо, чудову релігійну композицію Михайла Соколова «Тортури Христа». Жевріє мрія обвішати умовну кімнату роботами наївістів. Серед них обов'язково були б картини М. Приймаченко, художника-кріпака Григорія Сороки...

Взагалі, якби прожив багато життів, кожен день проводив би з однією картиною: щоб було тривале і чисте спілкування з нею...

У голові — якісь нереальні плани щодо виставок. Хотів би влаштувати експозицію художників — моїх сучасників, які рано пішли з життя. Хотів би здійснити виставку етюду, щоб нагадати про категорію якості в цьому забутому виді мистецтва. Або виставку малих форм. Або показати серію малюнків Ейзенштейна. Для всіх задумів потрібний спонсор-чарівник.

— Хто може вам допомогти?

— Передусім, держава. Для того, щоб зібрання привести до ладу, каталогізувати, опублікувати матеріали, виставити врешті-решт, потрібне приміщення. Якщо є величезна колекція і господар бажає, аби вона була доступна всім, чому б не надати елементарних умов: стелажі для картин, шафи для книжок, робочий стіл і телефон?

А так — повна незатребуваність. Прецеденту використання колекції як національного надбання і всього, що навколо неї, включаючи живого колекціонера, немає.

Розмовляла Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

P. S. Коли матеріал готувався до друку, колекція Ігоря Сергійовича поповнилася оригінальною знахідкою — фотознімком Т. Шевченка, якого було сфотографовано в Петербурзі, на Невському проспекті, 1859 року.

Валерій ЛОБАНОВСЬКИЙ:

«За перемогами — велика праця»

НАСТУПНОЇ середи в Англії футболісти київського «Динамо» зіграють завершальний матч групового турніру Ліги чемпіонів проти клубу «Ньюкасл Юнайтед». Український чемпіон, як відомо, вже достроково здобув перепустку до чвертьфіналу змагання, яке триватиме в березні наступного року.

— Можливо, у тих матчах візьме участь і норвезький «Русенборг», чи хотіли б мати його за суперника? —запитали наставника динамівців Валерія Лобановського.

— Збірна Норвегії вийшла на світовий рівень і тримається на ньому вже не перший рік. Те саме можу сказати і про клуб «Русенборг». Він на рівних бореться з європейськими грандами. Недарма вдома упевнено розібрався з мадридським «Реалом» — 2:0. Тому не варто недооцінювати клуб із Тронхейма.

— Позаду певний відрізок життя колективу. Є помітні досягнення. Чи важко було вам разом із командою в цей період?

— Такого складного сезону в моїй практиці ще не було. Команда почала підготовку до другого кола попереднього чемпіонату країни 18 грудня. І ось уже майже рік працює без перепочинку. Всі солідні чемпіонати передбачають паузи. Влітку близько місяця і так само взимку. Іншими словами, є можливість набрати форму, відпочити і знову вийти на потрібний рівень готовності. Щороку плануються два виходи на пік форми. Ми були позбавлені такої можливості. Але попри все команда з честю вийшла із складних ситуацій, до яких потрапляла. Успішно виконала всі завдання, що перед нею ставилися. Молодці хлопці, які, всупереч усім законам фізіології, довели, що й таке можливо.

— Що ж заважає дотримуватися графіка, про який згадували?

— Такої можливості не мали, бо довелося вирішувати завдання на трьох фронтах: у чемпіонаті країни, в іграх за національну збірну, в попередньому раунді Ліги чемпіонів і оце в груповому турнірі. Між іншим, ми потрапили, як кажуть в Одесі, ще в ту компанію: усі суперники — європейські авторитети. Отож, те, що нам вдалося протягом тривалого часу підтримувати високий рівень готовності, потребує осмислення.

— І все ж, що, на вашу думку, привело до успіхів «Динамо» (Київ) у році 1997-ім?

— Я завжди кажу, що сильний футболіст це — лише відсоток таланту, решта 99 — наполеглива праця. І це не красиві слова. Сучасний футбол диктує такі правила. Хлопці мають високі мотивації і не розціднюють вимоги до них як примхи Лобановського. Я вже не раз наголошував, що в нас не команда «зірок». Ми лише намагаємося створити команду-«зірку». Тому, користуючись нагодою, хочу звернутися до представників преси: не стверджуйте, що ми вже створили суперколектив. Його ще немає. Безперечно, команда піднялася, демонструє сучасний футбол, конкурентоспроможна, може гідно грати з будь-яким суперником. Однак треба більше скромності в оцінках. Адже нам ще багато треба зробити, щоб вийти на бажаний рівень. Із п'яти матчів групового турніру не виокремлю жодного. Всі відзначалися високим напруженням, потребували багато сил і самовіддачі. За тими перемогами — велика праця.

— Пригадується, після матчу з «Барселоною» вас запитали: чи здатне «Динамо» потрапити до фіналу? Ви відповіли приблизно так: не варто бігти поперед батька в пекло, і до чвертьфіналу ще треба вийти...

— Цілком правильно. Наш вихід до вісімки найсильніших — результат гри, яку команда показала в груповому турнірі. ПСВ, «Барселона» і «Ньюкасл Юнайтед» також плекали надії на успішні виступи. Тому, якби не вийшли до чвертьфіналу, то трагедії з цього не робили б. «Динамо» — команда молода. Їй ще треба набувати досвіду. А такі ігри, як, скажемо, з «Ейндховеном» у Києві, є чудовою школою.

На підготовку до чвертьфінальних поєдинків матимемо два місяці. Це той час, протягом якого необхідно знову вийти на високий рівень форми. Розумієте, що зробити це буде дуже не просто. Тому ми не ставимо завдання вийти до фіналу. Можемо лише мріяти про це. Маємо на меті якомога краще виступити у чвертьфіналі, а якщо пощастить, то й у півфіналі.

— Наступної середи ваші підопічні зіграють у Ньюкаслі. Можливо, дозволите відпочити окремим із основних виконавців?

— Спершу подивимося, в якому вони стані. Адже після таких матчів, як з ПСВ, відновлювати сили, особливо наприкінці року, важко. Але обіцяю одне, що з матчу в Англії відпочинку не робитимемо. Тому готуватимемося серйозно. Не зможуть грати одні — на поле вийдуть інші. Намагатимемося виступати гідно. Хоча в Ньюкаслі буде дуже важко. Англійці —знані професіонали і горді люди. Для них престиж —понад усе. Інша річ: що ми не прагнутимемо будь-що домогтися результату в конкретному матчі. Так питання стояло, коли треба було виграти груповий турнір. У Великобританії маємо показати рівень гри. Все залежатиме від того, повторюю, як підготуємося...

В. Б.

На знімку: «адмірал» динамівської «флотилії» Валерій Васильович Лобановський.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

● Футбол

Для кого рука Блаттера щаслива?

Про це стало відомо позавчора в Марселі, на стадіоні «Велодром», де просто неба відбулася урочиста церемонія жеребкування груп фінальної частини чемпіонату світу-98. А керував цим яскравим дійством генеральний секретар ФІФА Зепп Блаттер із Швейцарії.

Отже, підсумок такий:

Група А. Бразилія, Шотландія, Марокко, Норвегія. **Група В.** Італія, Чилі, Камерун, Австрія. **Група С.** Франція, ПАР, Саудівська Аравія, Данія. **Група D.** Іспанія, Нігерія, Парагвай, Болгарія. **Група Е.** Нідерланди, Бельгія, Корея, Мексика. **Група F.** Німеччина, США, Югославія, Іран. **Група G.** Румунія, Колумбія, Англія, Туніс. **Група Н.** Аргентина, Японія, Ямайка, Хорватія.

А перед цим на полі «Велодрому» відбувся матч між збірними Європи та решти світу. Перемогли другі — 5:2 (5:1). Голи в переможців забили: де Авілла (Колумбія), Рональдо (Бразилія) — два, Батістута (Аргентина) —два; у переможених — Лекетуш (Румунія), Зідан (Франція).

● Хокей

Олександр Омельченко — президент ФХУ

Позавчора в конференц-залі готелю «Салют» відбулося засідання президії Федерації хокею України. Її члени одностайно обрали новим президентом главу Київської міськдержадміністрації Олександра Омельченка.

Члени президії щиро подякували Анатолієві Хорозову, який протягом 30 років очолював ФХУ. Анатолій Миколайович, найпевніше, буде почесним президентом національної федерації і свою діяльність на благо українського хокею не припинить. Принаймні, на це сподіваються всі.

Новий президент ФХУ, виступаючи на прес-конференції, виклав своє бачення подальшого розвитку хокею в Україні. Головне, за його словами, створити потрібну матеріальну базу і необхідне фінансове забезпечення.

— Зробимо все, — сказав пан Омельченко, — щоб відродити минулу славу київського «Сокола». Подбаємо, щоб національна збірна поступово вийшла на світові вершини. Зрозуміло, що не забудемо й регіони. В наших планах відродження хокейної справи у Харкові, Сіверськодонецьку, Дніпродзержинську, Донецьку, Запоріжжі, Дніпропетровську...

Заступник голови Держкомспорту України Микола Марценюк сказав також чимало слів на підтримку хокею. Зокрема, про те, що буде накреслено програму розвитку цього виду спорту в країні. І що він неодмінно буде серед пріоритетних.

Віце-президент ФХУ, президент ХК «Сокіл» Сергій Старицький повідомив, що генеральним спонсором клубу залишається компанія «Пепсі». А головними спонсорами є «Філіпс повер лайф», «Денім» та «Стіморол». Сергій Геннадійович запросив журналістів і уболівальників на матчі «Сокола» з ризькою командою «Юніорс», які відбудуться у Палаці спорту сьогодні та завтра (початок матчів о 13.00). До речі, на той день було вже продано близько чотирьох тисяч квитків.

А головний тренер «Сокола» Олександр Сеуканд пообіцяв, що його підопічні, які є лідерами нинішнього чемпіонату Східно-Європейської хокейної ліги, обов'язково візьмуть реванш за поразки від рижан у попередньому турнірі СЄХЛ та груповому турнірі Кубка європейських чемпіонів.

Іван ОЗЕРЧУК, *журналіст*

Хокейна сесія політехніків

Триває черговий національний чемпіонат з хокею. Серед його учасників київські клуби: «Сокіл», «Крижинка», «Беркут ППО», АТЕК, СДЮШОР «Сокіл», «Політехнік-Яся» і ФК «Харків».

Єдиний серед цих колективів, що представляє студентську молодь, — «Політехнік-Яся» — змагався в усіх попередніх турнірах. І досить успішно. Від головного тренера політехніків Сергія Журавльова ми дізналися чимало нового.

— Чому в назві вашої команди є слово «Яся»? —запитали Сергія Олексійовича.

— Усе дуже просто. Це ім'я доньки випускника нашого вузу Андрія Кудима, який надає нам велику фінансову допомогу. До речі, він очолює фірму «Фуджі-Яся». А коли випадає вільний час, тренується і грає за нашу команду. Свого часу Андрій навчався в хокейній школі «Сокола». А коли став студентом-політехніком, двічі разом із товаришами по університетській команді був чемпіоном Українських студентських ігор. Якщо вже мова зайшла про спонсорів, то маємо ще одного: Київську універсальну біржу, де президентом Микола Деточка —великий прихильник спорту.

— Цікаво, як до свого хокейного колективу ставиться керівництво вашого вузу?

— Дуже приязно. Маємо постійну підтримку ректорату. Особливо з боку першого проректора Юрія Якименка. А декановi щойно створеного факультету фізвиховання Сергієві Сичову та завідувачеві кафедри спортивної майстерності Олексієві Нікрашевичу, як кажуть, сам Бог велів піклуватися про хокейний колектив. Що вони й роблять з душею. Адже наш колектив — своєрідна реклама Українського державного технічного університету КПІ, який наступного року відзначатиме 100-річчя. Звісно, і нам хотілося б успішно виступати і зробити подарунок до ювілею.

— Гадаємо, що це вам цілком до снаги. Адже ваша команда має хороші традиції. Якщо не помиляємося, то вона навіть брала участь у розіграші Кубка Європи?

— Так. Виступили доволі успішно — посіли третє місце у груповому турнірі. Обіграли тоді національну збірну Румунії. У тих змаганнях наш колектив був єдиним насправді любительським. В інших групах за приз боролися московське «Динамо», магнітогорський «Металург». Між іншим, проти нас грала «Тесла» (Пардубице), шість гравців якої тоді входили до складу національної збірної Чехії.

— А які ваші плани в нинішньому сезоні?

— Плануємо за підсумками першого етапу національного чемпіонату потрапити до четвірки найсильніших, яка потім розіграє медалі і дві путівки на турнір Кубка Європи. Отож поборотися є за що.

— Назвіть, будь ласка, лідерів «Політехніка-Ясі».

— Зрозуміло, що маємо кілька досвідчених виконавців, які виступали в київському «Соколі» і національній збірній України. Це насамперед Анатолій Найда, Олександр Куликов, Анатолій Доніка, Сергій Лубнін. А поряд з ними — студенти нашого вузу, гравці збірної країни: Руслан Безщасний, Сергій Рублівський, Костянтин Касьянчук. А ще — наш викладач Павло Чурсін. Вони у складі київського «Беркута ППО» виступають у чемпіонаті Східно-Європейської хокейної ліги. Ще кілька наших студентів, які виступають за «Крижинку», в чемпіонаті України гратимуть за «Політехніка-Ясю».

Віктор СТАНКЕВИЧ, *журналіст*

Черговий суперник: «солодка парочка» з Данії

У лютому (13—15) наступного року в столиці України, на кортах міжнародного тенісного клубу «Наука-спорт», у матчі Кубка Девіса (євро-африканська зона першої ліги) збірна України прийматиме команду Данії.

Цей суперник досить авторитетний. Протягом останніх років тенісисти з північного королівства виступали у Світовій групі (1993 рік: Хорватія — Данія — 3:2, Данія — Чехія — 1:4; 1994 рік: Швеція — Данія —5:0, Данія — Перу — 4:1; 1995 рік: Данія — Швеція — 2:3, Данія — Венесуела — 3:2; 1996 рік: Франція —Данія — 5:0, Іспанія — Данія — 4:1).

Нинішнього року, виступаючи уже в нашій лізі, датчани взяли гору над угорцями — 5:0 і в упертій боротьбі поступилися бельгійцям — 2:3.

Датську збірну досить влучно називають «командою двох гравців». Адже в одиночних і в парних зустрічах виступають досвідчені бійці — Кеннет Карлсен (входить до провідної світової сотні) і Федерік Феттерляйн, які провели в Кубку Девіса, відповідно, 8 і 11 матчів.

Першим номером у датчан виступає Карлсен, який постійно бере участь у змаганнях АТП-туру.

Головна надія України — Андрій Медведєв. Ми навіть і не сумніваємося, що нинішнє 27 місце в рейтингу АТП вочевидь не відповідає потенціалові цього напрочуд талановитого спортсмена. На щастя, відбулося «розлучення» Андрія з тренером Бобом Бреттом. На жаль, цей союз нічого путнього не дав. Слава Богу, Медведєв знову розпочав творчу співпрацю зі своїм перевіреним наставником і другом — киянином Олександром Долгополовим. Обидва мріють про повернення української «зірки» до світової десятки вже наступного року. Президент Федерації тенісу України Герман Беньямінов розповів мені, що готові відстоювати честь країни й інші наші постійні учасники матчів Кубка Девіса. Найпевніше, під другим номером у збірній значитиметься киянин Андрій Рибалко. В добрій формі перебуває досвідчений Дмитро Поляков, який виступає за один із німецьких клубів.

Ще на одне місце у збірній претендуватимуть кияни — Олександр Карпенко, Володимир Лис, Андрій Литвинов, Сергій Абрамов (цей 15-річний спортсмен нині з Андрієм Медведєвим на зборі у Флориді), а також Сергій Ярошенко з Нової Каховки і львів'янин Орест Терещук. Усі проведуть спеціальний збір за тиждень перед матчем. Тоді й вирішать, кому довірять місце в команді. Андрій Медведєв київський етап підготовки розпочне 1 лютого.

Пан Беньямінов розповів і про те, що спеціально до Кубка Девіса на центральному корті «Науки» за допомогою французького інженера покладено нове сучасне покриття — «тарафлекс». Організатори подбали, щоб і освітлення арени було суперсучасним. Встановили світильники тернопільської фірми «Ватра». Глядачі розмістяться на трибунах, які знімаються і спроможні прийняти до тисячі чоловік.

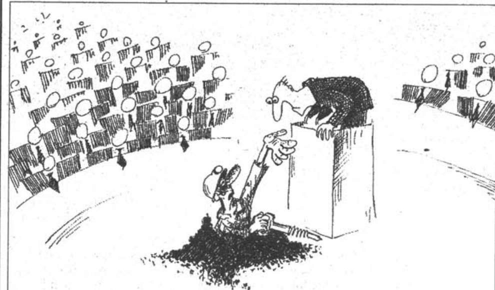
Директор матчу, віце-президент ФТУ Сергій Лашкул розповів, що головою оргкомітету змагання і цього разу буде віце-прем'єр України Сергій Тигипко. У стадії завершення переговори про спонсорство матчу з «Приватбанком» (голова правління Олександр Дубілет). Є надія, що тенісистів знову підтримає фірма «Салюте», яку очолює палкий прихильник спорту, друг Андрія Медведєва, меценат Ігор Діденко. А АТ Видавництво «Бліц-інформ» щготовляє усю поліграфічну продукцію.

Якщо українські тенісисти здолають датський бар'єр (ми всі у це віримо), то 3—5 квітня на них чекатиме давня знайома — збірна Великобританії на чолі зі своїм лідером, спортсменом українського походження Грегом Руседським. Якщо гірким для нас виявиться датський «Твікс», то у вересні змушені будемо вирушити на матч до Ізраїлю.

На знімку: Андрій Медведєв.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Жарт номера

— *Ви не підкажете, де тут у нас демократія?*

Сашко ПЕРЛЮК.
Мал. Сергія РЯБОКОНЯ.

Керівний батіг

(Майже казка)

Не ті часи пішли! Ох, не ті! Раніше Батіг у руках Фурмана був цар і бог для Коня. Він, керівний батіг, робив, що хотів. Ледь заіржав Кінь — отримуй по хребту, ступив крок убік — цвьох по ребрах.

Та сьогодні зранку на стайні зчинився якийсь шум. І до Коня підійшов новий Фурман. Кажуть, вибори... Він одразу покинув Батіг лежати на возі. І розпріг Коня... Доводиться прислухатися до голосу трудящих ... От лише овес трохи протух — та це об'єктивні тимчасові труднощі. І чого іржати? Ген за зовсім не високим парканом соковита зелена травичка. Перестрибни — і скуби, скільки душа бажає. Ніхто не проти... Ось тільки Фурман кудись пішов, забувши розплутати Коневі ноги... Так до вечора ще далеко! Головне —без упряжі й без Батога...

Але покинутий Батіг вірить, що настане вечір, і він таки зажене голодного Коня до хліва.

Ярослав БОРСУК.

Сім мішків гречаної вовни

Маленькі хитрощі

Щоб каша не підгоріла, треба поставити перед плитою свого чоловіка, котрий буде постійно її помішувати.

Дочекалися

Нарешті закінчилося будівництво дитячої лікарні в м. Бананівську. Завтра будівельники почнуть перебудовувати її під офіс однієї солідної фірми.

Неподобство

Одноденний попереджувальний страйк провели вчора повії селища Коров'яки. Основна вимога страйкуючих —реконструкція і розширення місцевого готелю «Хлібороб».

З автобіографії

Холостяк, семеро дітей.

Чи знаєте ви, що...

...суперечка між чоловіком і жінкою в 99 випадках із ста закінчується так, як вона і мала закінчитися?

Оголошення

Сьогодні о 15.00 в актовому залі відбудуться профспілкові збори. На порядку денному:
1. Звіт про невиконану роботу.
2. Вибори старого складу профкому.

***

З 14 січня до 20 вересня буде припинено подачу води в 366 мікрорайон у зв'язку з подачею її в 642 мікрорайон.

Наші досягнення

За звітний рік в ДЮСШ-2 підготували: першорозрядників — 24, кандидатів у майстри спорту — 14, майстрів спорту — 5, рекетирів — 25.

Невдача

Громадянин Петренко довго не наважувався освідчитися у коханні громадянці Сидоренко, а коли, нарешті, наважився — було вже пізно: громадянку Сидоренко з відповідальної посади звільнили.

Наказ

За систематичні запізнення на роботу секретарки А. Бурячко закріпити за нею персональний «Мерседес».

Олександр ПЕРЛЮК.
Мал. Вікторії КОЗЛОВОЇ.

Іронічні катрени з циклу «Біблійна алегорія»

«Благодать»... В цьому слові —
мотиви немодні,
альтруїзму наївна печать.
Нам би краще підходило слово
сьогодні
на сучасний манір:
«Благовзять».

***

Невже ми ті, що, задля черева,
і Сатані гукнем: «Ура!»?
Невже не злізли досі з дерева
пізнання зла а чи добра?

***

Стікала вперше кров
між кам'яною заваллю.
Притих прадавній люд
від шоку перших втрат...
Той Каїн із ножем
був старшим братом Авелю.
Від нього і пішло
цинічне «старший брат».

***

В біблійній тьмі —
Содом й Гомора.
Та їхні нам гріхи відомі!
Хоча б тому, що ми ще вчора
жили в Радянському Содомі.

***

Коли наступає північна пітьма,
стає чортовиння зухвалим.
Якщо в батьківщині пророків
нема,
то в ній екстрасенсів навалом.

***

Лукаво минаючи осуди,
на гріх у сутані не раз піде...
В устах фарисея
і «Господи!..»
звучить не інакше,
як «Гаспиде!..»

Анатолій БОРТНЯК

Убивство рахівницею

Професор Полохало дивився на директора з тихим тваринним жахом, немов кролик в очі удаву. Він тяжко зітхнув, передчуваючи, як знову годинами слухатиме вчена рада байки директора про гроші, які, попри всі словесні вихиляси останнього, зникають кудись, немов у прірву. Авжеж, звідкіля б їм узятися, коштам, коли директор не вилазить із зарубіжних відряджень, щедро годує онде який апарат управління і, головне, про науку при цьому всьому — анічичирк...

Директор Інституту прозорості скла академік Академії нетрадиційних технологій Владлен Гонорівський схвильовано промовляв палкі слова, переповнений почуттям вдячаю та смутку:

— Панове, друзі мої, дорогі колеги, — ледве не плакав добре вгодований чоловік з випещеним обличчям. — До вас звертаюся я!.. Наше рідне прозорознавство, лідерами якого ми визнані скрізь у світі, у смертельній небезпеці. Держбюджетне фінансування, як відомо...

Саме в цю мить до оратора заклопотано наблизилася секретарка й щось шепнула йому на вухо, після чого директор вибачився і поспіхом попрямував до дверей, залишивши головувати вченого секретаря.

— Полохало, за мною! — владно кинув він, проминаючи професора, і в того від несподіванки враз обважніло тіло і млосно засмоктало в череві.

— Дорогі друзі! — обличчя директора засяяло так, ніби він рекламував гумку "Дірол" без цукру. — Ми одержали гроші!

— У-у-у!.. — схвально загули присутні, що вже оговталися після першої хвилі паралізуючого страху: чи не нове, бува, скорочення апарату управління?

— Так, будемо рахувати!

Директор, немов птаха, перелетів з масивного керівного крісла до комп'ютера, але тут академік згадав, що так і не опанував роботу з комп'ютерною технікою, хоча в душі був упевнений, що володіє нею бездоганно, як, утім, і всім іншим на цім світі...

— Візьміть мій «Сітізен», — улесливо запропонувала головний бухгалтер, підсовуючи калькулятор.

— Не варто, не варто,.. — заклопотано заперечив трохи зніяковілий хазяїн, але враз знайшовся і весело запропонував: — Ви ж знаєте, що мої мужицькі пальці погано влучають у ці маленькі капосні кнопки. Дайте-но мені мою улюблену та надійну рахівничку...

Він вправно схопив рахівницю і звично м'яко торкнувся пальцями улюбленого обчислювального приладу.

— Так, скільки ж грошей нам надано?

— П'ятдесят тисяч, — випалила бухгалтер.

— А скільки потрібно на зарплату апаратові управління, на витрати дирекції і таке інше?

— Двадцять п'ять тисяч...

— Отож, лишилося на душу? — запитав директор і, поклацавши рахівницею, сам і відповів: — По шістдесят гривень. Чудово!

Ніхто не вимовив ані слова, і тільки головний інженер інституту Ельдар Облизнюк, відомий своєю схильністю до боротьби за правду-матінку, почервонів як стиглий помідор і, поплямкавши тремтячими посинілими губами, вичавив:

— Ви вбили її!

— Хто, я?! — вражено зойкнув директор.

— Так, ви — персонально!

— Я вбив кого?! — ще більше знітився академік, і від того, як вимовив він останні слова, у професора все попливло перед очима.

— Ви вбили нашу науку! — хрипко вимовив Облизнюк. — Забили на смерть отією своєю рахівницею!

Важка рахівниця повільно піднялася в повітря і, керована могутнім імпульсом гніву академіка Гонорівського, блискавично опустилася на голову нещасного головного інженера. Скривавлений Облизнюк поволі сповз із стільця, м'яко гупнувся об підлогу, кволо сіпнувся і закляк навіки.

— Я його породив — я його і вбив! — урочисто вимовив директор і, підскочивши, істерично вигукнув: — Вперед же, до людей!

Таким величним та красномовним члени вченої ради Владлена Гонорівського ще ніколи не бачили. Директор повернувся до залу, немов імператор, котрий напередодні виграв історичну битву народів.

— Колеги мої рідні, друзі мої! — говорив видатний організатор науки, обпікаючи вчений люд сухотним палаючим поглядом. — Ми — врятовані! Тобто я вас всіх урятував! Ми, тобто я, нарешті, для всіх вас одержав держбюджетні кошти. І я вирішив: кожний із співробітників має рівне право на життя і тому одержить порівну, від директора до прибиральниці, — рівно по...

Щось перехопило його голос, немов сталевою рукою стисло горлянку. Так буває від величезної радості або від невимовного горя. От він зробив над собою надзусилля і спромігся вимовити:

— Рівно по сорок гривень!..

Закривавлений Облизнюк і нечувана брутальність фінансових махінацій дирекції на якийсь час позбавили Полохала розуму. Він сидів у спорожнілому залі й непорушно дивився перед собою, не сприймаючи навколишнього світу. Раптом професор із жахом усвідомив, що перед ним стоїть сам директор інституту власною персоною. Полохало, не тямлячи себе, підскочив, і раптом угледів незбагненне: з ока Владлена Петровича викотилася і побігла скупа чоловіча сльоза. «Мабуть, і такому душогубові ніщо людське не чуже...» — майнула майже співчутлива думка, але довершити її якимось висновком Полохало не встиг. Щоки директора затремтіли, і він розчулено, хрипко та неголосно й якось ніби примирливо вимовив:

— А ви знаєте, Полохало, мені до біса жалько... рахівницю...

Владлен Гонорівський цього разу не кривив душею. Він по-справжньому любив свою рахівничку, навіть вигадав, що це його особистий талісман і надійно оберігає від усяких капостей, особливо коли академік рахує крадені гроші...

— Повірте, професоре, немов щось рідне втратив... —Останні слова Гонорівський вимовив уже досить чітко, навіть жорстко. «Смерть зрадникам Облизнюкам!» —рубонув він подумки і впевнено додав: — Та рахівницю ми ще купимо! — І домислив прагматично: «Десь, мабуть, іще валяються по селах...»

Юрій БОЛЬШАК.

Пародія

В ПОИСКАХ БЕССМЕРТИЯ

Если в трамвае, набитом дождем,
Зонтики отряхиваются, как собаки,
Я сойду и буду шляться...
Пока не промокну.
Если в небе большие звезды
Сталкиваются боками и скрипят,
Я найду пожарную лестницу
И залезу на крышу.
Если рассвет, как стакан воды,
Стоит на столе, и дымит окурок,
Я возьму и сочиню такое,
Что бессмертие — ерунда.
Еще не моя на булыжнике пыль,
Я прохожу, улыбаясь зябко...
Становишься ближе к земному шару,
Если стоптаны башмаки.

(Вяч. КАЗАКЕВИЧ)

Облаян собственным зонтом,
Бесцельно вечер пробродил
И все ж в трамвай залез потом,
В котором мокрый дождик лил.
На крыше дома я, сойдя,
Услышал звезд скрипение,
И ночку эту напролет
Их слушал с упоением.
Стакан рассвета там испив,
Бессмертье — миф, я понял.
Узнать я ощутил порыв,
Куда же Казакевич клонит?
К чему ведет он разговор,
Свои штиблеты вспоминая?
На их ремонт за ерунду
Он гонорары получает.

Юрий АЗАНОВ.

Інформація

про п'яту емісію акцій АТ «АБ» «Експрес-банк»

1. Характеристика емітента

Повна назва банку:

Українською мовою — Акціонерний банк «Експрес-банк»;

Російською мовою — Акционерный банк «Экспресс-банк»

Англійською мовою — Joint Stock Bank «EXPRESS-BANK»

Місце розташування банку: 252049, м. Київ, Повітрофлотський проспект, будинок 25.

АБ «Експрес-банк» створено як відкрите акціонерне товариство згідно з рішенням загальних зборів акціонерів від 10 січня 1997 р. (протокол № 1), зареєстрований в НБУ 17 червня 1997 р., реєстраційний №243, і є єдиним правонаступником акціонерного банку «Експрес-банк», створеного у вигляді закритого акціонерного товариства згідно з рішенням загальних зборів акціонерів від 25 січня 1994 р. (протокол №1) і зареєстрованого постановою правління НБУ № 69 від 12 квітня 1994 р.

Статутний фонд банку сформовано в розмірі 4 931 000, 00 гривень і на момент прийняття рішення про випуск акцій 5-ї емісії сплачено в розмірі 4 931 000, 00 грн.

Банк у своїй діяльності керується законами України «Про банки і банківську діяльність», «Про господарські товариства» та іншими законодавчими актами України, нормативними актами НБУ та статутом.

2. Опис ділової діяльності емітента

Банк активно працює в напрямі розвитку ринкових відносин в Україні. Основні напрями діяльності банку:

— кредитування;
— розрахункове та касове обслуговування;
— залучення коштів в депозит;
— валютні операції;
— операції з цінними паперами;
— неторгові операції;
— електронні розрахунки в системі «клієнт-банк».

У період своєї діяльності постановою правління НБУ № 40 від 22.02.1995 р. АБ «Експрес-банк» за скоєні порушення був переведений на режим фінансового оздоровлення. Постановою правління № 42 від 22.02.1996 р. АБ «Експрес-банк» знятий з режиму фінансового оздоровлення.

Баланс банку

Актив (тис. грн.)	1.10.97 р.	1.01.97 р.
1. Грошові кошти	203	27
2. Іноземна валюта та розрахунки за іноземними операціями	650	2 382
3. Розрахунки з кредитними установами	851	938
4. Операції з цінними паперами	2 009	1 464
5. Розрахунки з банками	500	1 131
6. Дебітори і кредитори	22	36
7. Основні кошти і господарські витрати	1 136	638
8. Відвернені кошти	1 401	1 930
9. Кредитні розрахункові операції підприємств	5 046	3 664
Баланс	**11 818**	**12 210**
Пасив (тис. грн.)		
1. Фонди банків	5 992	5 082
2. Іноземна валюта та розрахунки за іноземними операціями	650	2 382
3. Кредитні і розрахункові операції підприємств	3 113	2 505
4. Кошти і операції громадських організацій	18	22
5. Внески, депозити, рахунки громадян	246	256
6. Дебітори і кредитори	58	15
7. Фінансування капітальних вкладень	151	0
8. Основні кошти і господарські витрати	50	18
9. Доходи і видатки	1 540	1 930
10. Баланс	**11 818**	**12 210**

Звіт про прибутки та збитки

На 1 січня 1997 р. доходи банку становили 3046 тис. грн., витрати — 1115 тис. грн., балансовий прибуток банку 1930 тис. грн., чистий прибуток — 11566 грн.

Керівництво поточною діяльністю здійснює правління, яке несе відповідальність за ефективність роботи банку. Виконує обов'язки голови правління Болдирєв Олександр Олександрович, який має вищу освіту за спеціальністю «фінанси і кредит», трудовий стаж за фахом 15 років. Головний бухгалтер — Ковальчук Галина Федорівна, яка має вищу освіту за спеціальністю «фінанси і кредит», трудовий стаж за фахом 11 років.

Загальна кількість службовців банку на момент публікації інформації становить 52 особи. Контролює діяльність банку аудиторська фірма «Консультант» (м. Київ).

Всі відомості, що містяться у цій інформації, мають давність до 6 місяців, звіт про фінансовий стан підтверджений аудиторською фірмою «Консультант».

3. Дані про попередні емісії

За час свого існування АБ «Експрес-банк» було проведено чотири емісії акцій. Всі емісії проведено з метою розширення банківських послуг. Рішення про проведення першої емісії прийнято установчими зборами акціонерів і затверджено у протоколі № 1 установчих зборів акціонерів АБ «Український Експрес-банк» від 25 січня 1994 р., реєстраційне свідоцтво № 315/1/94 вд 5 серпня 1994 р. Першу емісію проведено шляхом випуску простих іменних акцій в кількості 401 акція номінальною вартістю 10 000 000 крб. на загальну суму 4 010 000 000 крб.

Рішення про проведення другої емісії прийнято загальними зборами акціонерів АБ «Експрес-банк» і затверджено у протоколі № 5 від 30 червня 1994 р. Другу емісію проведено шляхом випуску простих іменних акцій в кількості 1029 акцій номінальною вартістю 10 000 000 крб. на загальну суму 10 290 000 000 крб.

Третю емісію акцій було проведено за рішенням загальних зборів акціонерів АБ «Експрес-банк» і затверджено у протоколі № 15 від 25 січня 1995 р. Третю емісію проведено шляхом випуску простих іменних акцій в кількості 16 570 акцій номінальною вартістю 10 000 000 крб. на загальну суму 165 700 000 000 крб. та 2000 привілейованих іменних акцій номінальною вартістю 10 000 000 крб. на загальну суму 20 000 000 000 крб.

Четверту емісію акцій було проведено за рішенням загальних зборів акціонерів від 30 квітня 1996 р. і затверджено у протоколі № 36 від 30 квітня 1996 р. Під час четвертої емісії було випущено 26 379 простих іменних акцій номінальною вартістю 100 гривень кожна на загальну суму 2 637 900 гривень та 2 931 привілейована іменна акція номінальною вартістю 100 гривень кожна на загальну суму 293 100 грн.

На випуски акцій з першої по четверту емісію включно отримано свідоцтво про реєстрацію акцій Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку № 631/1/97 від 23 липня 1997 р. (відповідно раніше видані свідоцтва втратили чинність у зв'язку з реорганізацією банку із закритого акціонерного товариства у відкрите акціонерне товариство).

На час прийняття рішення загальними зборами акціонерів про проведення 5-ї емісії акцій обсяг сплаченого та зареєстрованого статутного фонду АБ «Експрес-банк» становить 4 931 000,00 гривень, який поділяється на 44 379 простих іменних акцій номінальною вартістю 100 гривень кожна на загальну суму 4 437 900,00 гривень і 4 931 привілейовану іменну акцію номінальною вартістю 100 гривень кожна на загальну суму 493 100,00 гривень. У власності керівних осіб перебувають 457 привілейованих іменних акцій номінальною вартістю 100 гривень кожна на загальну суму 45 700, 00 гривень.

4. Дані про чергову п'яту емісію акцій

Рішення про проведення наступної 5-ї емісії акцій АБ «Експрес-банк» прийнято 14 листопада 1997 р., протокол № 11 загальних зборів акціонерів. Метою збільшення статутного фонду є розширення кола банківських послуг та здійснення інвестицій.

Плановий обсяг емісії — 2 200 000 гривень. До випуску пропоновано прості іменні акції номінальною вартістю 100 грн. кожна. Акції випускають в безпаперовій формі в кількості 22 000 шт. Фінансові ресурси, одержані в результаті емісії, будуть використані у такий спосіб: 70% — на кредитні операції, 30% — в операції з цінними паперами.

Кожна проста іменна акція номінальною вартістю 100 гривень надає акціонеру право на один голос під час вирішення всіх питань, що розглядаються на загальних зборах акціонерів, в тому числі на отримання дивідендів. Дивіденди акціонерам сплачують за підсумками фінансового року за рахунок чистого прибутку, який залишається після сплати податків та формування фондів банку.

Початок проведення 5-ї емісії простих іменних акцій «АБ» Експрес-банк» — 16.12.1997 р. Продаж акцій проводиться за адресою: 252049, м. Київ — 49, Повітрофлотський проспект, 25. Підприємства, організації та установи можуть придбати акції за рахунок коштів, що надходять у їх розпорядження після сплати податків та процентів за банківський кредит.

Особи, які виявили бажання придбати акції банку, повинні внести на рахунок, відкритий в АБ «Експрес-банк», не менш як 10 відсотків вартості акцій, які вони передплатили.

Закінчення строку передплати акцій банку 5-ї емісії — 20.02.1998 р. Після закінчення передплати продаж акцій припиняється.

На час проведення загальних зборів акціонерів із затвердження результатів 5-ї емісії, особи, які передплатили акції банку, повинні сплатити разом 100% вартості акцій від суми передплати.

У разі несплати у встановлений строк вартості заявленого пакета акцій акціонер сплачує за час задавнення 10 відсотків річних від суми задавненого платежу. У разі несплати протягом трьох місяців після встановленого терміну банк має право реалізувати ці акції іншій особі, а сума внеску за вирахування суми штрафу повертається першому замовникові не пізніше як через 30 днів.

У разі, коли буде прийняте рішення про відмову від випуску акцій особам, які передплатили акції, повертаються внесені ними суми не пізніше як через 30 днів. У разі якщо передплата акцій перевищує заявлений рівень, засновники можуть відхилити зайву передплату. У разі якщо засновники не відхиляють зайву передплату рішення про прийняття чи відмову зайвої передплати приймають збори акціонерів. За відмови засновниками або зборами акціонерів зайвої передплати внесені суми повертаються не пізніше як через 30 днів.

Усі акції випускаються одночасно та в безпаперовій формі. Повідомлення про випуск акцій банку та їх розміщення проводиться згідно з чинним законодавством.

Акціонер банку розпоряджається акціями банку згідно з чинним законодавством. Акціонер банку має переважне право на придбання акцій нових емісій.

Доходи з акцій банку, їх депонування та операції з ними проводяться в АБ «Експрес-банк» за адресою, 252049, м. Київ, Повітрофлотський проспект, 25.

5. Чинники ризику

Чинники ризику в разі купівлі акцій АБ «Експрес-банк»:

— погіршення економічної ситуації в країні;
— неефективність та непослідовність заходів уряду в сфері фінансової та банківської політики.

За кордоном є спадок. Можливо, для вас...

Укрін'юрколегія (252034, м. Київ, вул. Золотоворітська, 2-а) у справах про спадщину розшукує родичів

Померлих у США:

Гарі Гірша, батько котрого Яків Гірш народився у Стрию 1874 року, мама, Роза (Регіна) Горовіц, народилася 1884 року також у Стрию.

Абрахама Мальцберга, який народився 1904 року в н/п Радовиц, батьком котрого був Меєр Мальцберг, а мамою — Естер, уроджена Долобовська.

Стефана Панкратьєва, який народився 1897 року в Каунасі, родичі котрого проживали в Україні.

Лейзера Пельц, який народився 21.01.1908 року в Заліщиках, батько якого був Ізраїл, а матір звали Малка, в дівоцтві Ермер.

Джона (Івана) Смех (Сміх), батьком якого був Францішек Андрійович Смех (Сміх) 1896 р. н., а матір'ю — Джозефіна (Йозефіна, Юзефа) Іванівна Святек, які походять з Галичини.

Рели (Рейлі, Ріли) Рейзел, яка народилася у Стрию 1920 року, батька якої звали Абрахам (Абрам, Аврум), а матір — Сара, в дівоцтві Фріман.

Померлих у Канаді:

Вільям (Василя) Грицака (Грицяка), який народився в Україні 1920 року.

Самуеля Давидовича Барчопа (Бархопа), який народився 1915 року в н/п Кременець.

Марії Нолт, уродженої Ростальської, яка народилася в Україні 1910 року.

Альбертіни Вікторівни Зілінської, яка народилася 1921 року в н/п Радун, матір'ю якої була Антоніна, в дівоцтві Юревич.

Станіслава (Стенлі) Шинальського, який народився 1927 року в с. Соколя Буського району Львівської області, батьком його був Петро Шинальський, а матір звали Броніслава, в дівоцтві Чорземпо, а саме: сестру Францішку, її низхідних чи низхідних інших родичів.

Клавдії Землякової, в дівоцтві Іванової, яка народилася в Україні 1898 року, вдови Федора Землякова, котрий народився в Одесі 1901 року.

Івана Коцюби, який народився 1910 року в н/п Березань (Бережни), батьком котрого був Михайло Коцюба, а мамою — Тетяна Василенко.

Йосипа (Осипа) Гонтарського, який народився в Україні 1909 року.

Померлих у Німеччині:

Брігітте Еган, а саме: дітей або онуків її дядька Карла Шаке, який з 1907 року проживав в Одесі.

Євдокії Хоменко, відомої також як Агрипина Фоменко, батьками котрої були Леонтій та Марія.

Померлої в Австрії:

Євдокії Проскуріної, яка народилась в Євпаторії 1927 року, батьками котрої були Євдокія Іванівна та Костянтин Васильович Проскурін.

Померлих у Франції:

Любові Воронової, яка народилася у Дніпропетровську 1900 року, батьками котрої були — Єлизавета та Василь Воронови.

Рахель Стеркіної, яка народилась в Одесі 1912 року, батьками котрої були Сара та Борис Стеркіни.

Померлого в Англії:

Миколи Гавриляка, який народився в Коломиї 1920 року, батьком котрого був Петро Гавриляк, а мамою Марія Улашенець.

Будь-яких родичів Алтера і Фріми Райс (Рейс), які народилися в Івано-Франківській області, а також будь-яких родичів Хаї Перл Друкер, яка народилась 1887 року в Городенці, її можливі прізвища по чоловіку — Цукер, Кор, Куперман.

Зацікавлених осіб, а також людей, яким відоме місце проживання розшукуваних, просимо повідомити про це до Укрін'юрколегії: Київ—34, вул. Золотоворітська, 2-а, тел. (044) 224—16—67, факс (044) 229—28—35.

ГП «Завод имени Малышева» предлагает к реализации:

Неликвиды труб, лист, пруток.
Неликвиды химических, РТИ, вспомогательных материалов. Неликвиды электрооборудования, дизельные двигатели В-46.
4-колесный мини-трактор ЗИМ 6.901, Прицеп ПГУ-350, ТНП.
Тепловозные дизель-генераторы 10Д100 и дизельные запчасти к ним.
Автобус ЛАЗ 695Н, ЛАЗ 699 Р.
Бульдозер БГ-1, тягач МТТ, задний мост (на ЛАЗ 695Н)
Грейфер V — 13 $м^3$

Возможен бартер на металл, уголь, лес.

Телефон для справок: 8-0572-27-75-02.

Новое издание!
Новые возможности!

"АКЦИОНЕРНОЕ И БУХГАЛТЕРСКОЕ ДЕЛО"

Впервые высокопрофессиональный помощник бухгалтера!
— от первичных документов до годового отчета (бесплатная публикация для АО отчетности АО)
— полная нормативная информация;
— первичные и отчетные формы.
Подписной индекс **35084**
Мы вернем вам радость труда

Хмельницьке ВАТ «Темп»

Виробляє і реалізує:
Обладнання для виробництва твердих та м'яких сирів і вершкового масла.
Устаткування для сухого пресування цегли — ціна договірна.
Деревообробний верстат — ціна договірна.
Стіл зубного техніка — 991 грн.
Ямокопач — 5020 грн.
Екскаватор АТЕК 999Е — ціна договірна.
Форма розрахунків будь-яка.
Готові співпрацювати на взаємовигідних умовах з підприємствами та фірмами і приймати разові та постійні замовлення на виготовлення будь-яких виробів.
Звертатися: 280015, м. Хмельницький, Проспект Миру, 99-101, ВАТ «Темп».
Тел. (03822) 3-50-71, 3-22-68, (0382) 19-56-46, 19-56-39.
Тел./факс (03822) 3-14-18.

Концерн «Чексіл» — найбільший в Європі виробник вовняних і напіввовняних тканин для пошиття одягу різноманітного призначення. У нашому асортименті широко представлені тканини:
— камвольні вовняні та напіввовняні,
— тонкосуконні та суконні вовняні та напіввовняні,
— напіввовняні з укладенням льняного та бавовняного волокна,
— вовняні тканини-стрейч,
— для форменого одягу відомчого призначення,
— технічні спеціального призначення,
— пряжа трикотажна для машинного та ручного в'язання, вовняна та напіввовняна.

Асортимент «Чексіла» має більш як 2000 зразків.
Тканина концерну «Юність» затверджена міністерствами для пошиття зручної, елегантної та дешевої шкільної форми.
Широкий вибір продукції концерну представлено в фірмових магазинах та представництвах «Чексілу»:

м. Чернігів, вул. Щорса, 66	т. (0462) 196-396
м. Чернігів, просп. Жовтн. рев., 87	т.(04622) 740-49
м. Київ, бул. Лесі Українки, 16	т. (044) 221-55-89
м. Прилуки, вул. Ярмаркова, 51	т. (04637) 525-85
м. Ніжин, вул. Кірова, 36	т. (04631) 315-74
м. Одеса, пер. Красний, 9	т. (0482) 264-733
м. Суми, вул. Тополенська, 26/1	т. (0542) 258-311
м. Запоріжжя, вул. Космічна, 22	т.(0612) 952-570
м. Черкаси, просп. Шевченка, 398	т. (0472) 436-541
м. Херсон, вул. Порт Елеватор, 9	т. (05522) 617-19
м. Миколаїв, вул. Московська, 58А,	т. (0512) 377-169
просп. Жовтневий, 4	т. (0512) 228-159
м. Луганськ, вул. Коцюбинського, 27	т. (0642) 553-203
м. Донецьк, вул. Артема, 49	т. (0622) 370-422
м. Сімферополь, вул. Ялтинська, 20	т. (0652) 254-770
м. Полтава, вул. О. Вишні, 2	т. (05322) 242-48
м. Рівне, вул. Орлова, 35А	т. (0362) 620-416
м. Бердянськ, вул. Шевченка, 2	т. (06153) 324-04

Концерн «Чексіл» 250023, м. Чернігів, вул. Щорса, 66 тел. 8(0462) 142-204, 142-502.

Міжнародний фонд «Відродження» оголошує відкритий конкурс за програмами надання стипендій у 1998–1999 р.р.

Кожна стипендія покриває вартість навчання, витрати на проживання і харчування та проїзд.

ЕДИНБУРЗЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Програма однорічного стажування для аспірантів у галузях соціальних та гуманітарних наук.
Вимоги: бути аспірантами, володіти англійською мовою.
Останній термін подання документів — 29 грудня 1997 р.

ЦЕНТРАЛЬНО-ЄВРОПЕЙСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Будапешт: магістерська ступінь у галузях:
— історії, історії середньовіччя, політології, порівняльного конституційного законодавства та міжнародного права у галузі бізнесу, міжнародних відносин та європейських студій, соціальної теорії, екології, гендерних студій, прав людини, націоналізму, південно-східних європейських студій (однорічне навчання); економіки (дворічне навчання).
Варшава: магістерська ступінь у галузі соціології.
(Усі курси акредитовані університетами Великої Британії та США).
Вимоги: вища освіта, знання англійської мови
Останній термін подання документів — 15 січня 1998 р.

ЛОНДОНСЬКА ШКОЛА ЕКОНОМІКИ ТА ПОЛІТОЛОГІЇ

Однорічні магістерські програми у галузях економічних та політичних наук у відповідності до каталогу школи.
Вимоги: вік 20—35 років, вища освіта, знання англійської мови (TOEFL— 600).
Останній термін подання документів — 25 січня 1998 р.

ВІРТУАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Програма однорічного навчання в університетах США для студентів 2 курсу, які вивчають американістику, культурну антропологію, компаративний курс англійської літератури, історію, історію культури, політологію, соціологію, класичні студії, міжнародні відносини, журналістику.
Вимоги: бути студентом 2 курсу, володіти англійською мовою, перебувати протягом останніх двох років в Україні та не відвідувати школу в США.
Останній термін подання документів — 9 січня 1998 р.
За інформацією та анкетами звертатися до:
Центру міжнародних обмінів у галузях освіти та науки: м. Київ, вул. Володимирська, 60, червоний корпус університету ім. Т. Шевченка, кімната. 203, тел. 221-32-76, 225-22-51, або до консультативних центрів «Освіта» регіональних відділень Міжнародного фонду «Відродження».
Дніпропетровськ. Тел. (0562) 45-35-78
Львів. Тел. (0322) 27-12-06
Донецьк. Тел. (0622) 91-41-48
Одеса. Тел. (0482) 23-64-27
Харків. Тел. (0572) 12-82-27
Сімферополь. Тел. (0652) 25-94-42

Відкрите акціонерне товариство «Іскра»

повідомляє про перші загальні збори акціонерів та уповноважених представників акціонерів, які відбудуться 28 січня 1998 року о 16.00 за адресою: 255510, Київська обл., Боярка, вул. 40 років Жовтня, 36, їдальня ВАТ «Іскра».
Реєстрація акціонерів з 15 години.

Порядок денний:
1. Результати діяльності ВАТ за 1997 р. та основні напрями розвитку на 1998 р.
2. Затвердження нової редакції статуту ВАТ, положень про правління, ревізійну комісію, спостережну раду.
3. Вибори керуючих органів: правління ревізійної комісії, спостережної ради.

Довідки за телефонами:
(044-98) 40-695, 40-497.
Акціонерам мати при собі паспорт, а уповноваженим представникам юридичних осіб оформлені належним чином доручення.

До уваги акціонерів ВАТ «Карлівський машинобудівний завод»

Правління ВАТ повідомляє, що перші загальні збори акціонерів відбудуться 24 січня 1998 року о 10.00 за адресою: Карлівка Полтавської обл., вул. Пархоменка, 2, в актовому залі заводу.
Реєстрація учасників зборів — 24 січня 1998 року з 8.00 до 9.45.

Порядок денний:
1. Затвердження змін і доповнень до статуту.
2. Звіт правління товариства.
3. Звіт ревізійної комісії.
4. Вибори органів управління і контролю ВАТ.
5. Затвердження внутрішніх документів, що регламентують роботу ВАТ.

Правління ВАТ.

Арбітражний суд Львівської області (Львів, вул. Личаківська, 81) порушив справу про визнання банкрутом МПП «Кірасір» (Львів, вул. Низинна, 27, кв. 20; р/р 468474 у Львівській філії «Приватбанку»).

The Central European University Foundation

Invites applications for Post-Graduate Fellowships
For the 1998/99 Academic Year

Central European University (CEU) is an internationally recognized institution of post-graduate education in the social sciences. It seeks to contribute to the development of open societies in Central and Eastern Europe and the former Soviet Union by promoting a system of education in which ideas are creatively, critically, and comparatively examined. CEU serves as an advanced center of research and policy analysis and facilitates academic dialogue while preparing its graduates to serve as the region's next generation of leaders and scholars.

During the 1997/98 academic year, CEU enrolled 680 students drawn from over 35 countries including those of CEE/fSU, Western Europe, North America and Asia.

CEU has an absolute charter from the Board of Regents of the State of New York (US).

Financial Aid

Full fellowships are offered to most students from Central and Eastern Europe and the former Soviet Union (CEE/fSU). A limited number of financial aid packages are available for qualified students from non-CEE/fSU countries on the basis of academic merit. Some work-study positions are also offered to non-CEE/fSU students. Scholarships may also be available through various national organizations such as DAAD and the Austrian Ministry of Science and Research.

Master's and Doctoral Studies
Budapest, Hungary

Legal Studies — **Comparative Constitutional Law**
— **International Business Law**
LLM, accreditation: Board of Regents of the State of NY (US
SJD, accreditation: Board of Regents of the State of NY (US)

Interdisciplinary Programs
Budapest, Hungary

Human Rights
MA, accreditation pending
MPhil, accreditation: Open University (UK)

THE DEADLINE FOR APPLICATION : JANUARY 8, 1998
For additional information and applications material please contact:
Ukrainian Legal Foundation
41, Saksahanskoho St., Kyiv 252033
tel.(044) 227-2207/36/52 fax: (044) 227-2220
Attention: Yevheniya Shevelіuk, ULF Program Director

Non-Discrimination Policy
Central European University does not discriminate on the basis of race, color, religion, national or ethnic origin in administering its educational policies, admissions policies, scholarship and loan programs, and athletic and other school-administered programs.

Арбітражним судом Львівської області (м. Львів, вул. Личаківська, 81) порушено справи про визнання банкрутами:

1. № 2/978 ТзОВ «Ріко ЛТД» (м. Львів, вул. Паркова, 12/6; р/р 467056 в Києво-Печерському АКБ Львівської філії, МФО 325148);
2. № 2/1306 ТзОВ СП «Сіланта ЛТД» (м. Львів, вул. Рапопорта, 7а/8; р/р 3467474 в АКБ «Галицький»);
3. № 2/176 ТзОВ «Ріоні» (м. Львів, вул. Тернопільська, 10/37; р/р 000467503, АКБ «Євроцентр»);
4. № 2/608 СП ТзОВ «Мегапол» (м. Львів, вул. Костюшко, 20/7; р/р 1604907 в ЗГРУ КБ «Приватбанк»);
5. № 2/984 ТзОВ «Віс» (м. Львів, вул. Скрябіна, 3/5; р/р 006467208 в АКБ «Електронбанк», МФО 325213);
6. № 2/1305 ТзОВ «Сатком» (м. Львів, вул. Тарнавського, 114/27, р/р 410164, в ЗУКБ, МФО 325365);
7. № 2/806 ТзОВ «Лагуна» (м. Львів, вул. Тиха, 3/11; р/р 1467005, в ЗГРУ «Приватбанк»);
8. № 2/954 ПП «ВБР» (м. Львів, вул. Угорська, 3/24; р/р 468426 в АКБ «Електронбанк»);
9. № 2/166 СП «Кароліна» (м. Львів, вул. Б. Лепкого, 17/6, р/р 467758, Залізничне відділення ПІБ, м. Львів);
10. № 2/444 ТзОВ «Блюз» (м. Львів, вул. Сихівська, 26/18; р/р 3467537, в ЛФ «Приватбанк»);
11. № 2/513 ПП «Оліан» (м. Львів, пл. Ринок, 28/6; р/р 4467721, в ЛФ «Промінвестбанк»);
12. № 2/524, ПП «МаДавАр» (м. Львів, вул. Тиха, 3/11; р/р 1468525, Львівська філія «Приватбанк»);
13. № 2/525 ПП «Аромат» (м. Львів, вул. Бузькова, 2);
14. № 2/970 ТзОВ «Іскрабуд» (м. Львів, вул. Морозна, 39/19; р/р 467635, Сихівське відділення ПІБ);
15. № 2/165 ТзОВ «Каріота» (м. Львів, вул. Вітовського, 26/4а; р/р 467377 в АКБ «Львів»);
16. № 2/184 Львівський спортклуб «Еліта» (м. Львів, вул. Князя Романа, 26/40; р/р 700112 в АТ «Індекс банк»);
17. № 2/511 ТзОВ «Коршак» (м. Львів, вул. Томашівського, 3/3а; р/р 467040, Галицьке відділення ОБ м. Львова);
18. № 2/681 ПП «Анталія» (м. Львів, вул. кн. Ярослава Осмомисла, 10/2; р/р 1468170, Залізничне відділення ПІБ);
19. № 2/1021 Туристична фірма «Еспеpo» (м. Львів, вул. Франка, 9; р/р 609301 в ЛФ КБ «Приватбанк»);
20. № 2/164 ТзОВ «Клуб творчої молоді ім. В. Івасюка, виконавча дирекція» (м. Львів, вул. Городоцька, 15; р/р 467763 в ЛФ КБ «Приватбанк»);
21. № 2/996 ТзОВ «Торгвест» (м. Львів, вул. Курбаса, 8/12а; р/р 467773, Скнилівська філія АК ЗУКБ);
22. № 2/512 СП ТзОВ «Спектра-Львів» (м. Львів, вул. Шевченка, 10; р/р 604380 в ЗГРУ КБ «Приватбанк»);
23. № 2/147, ТзОВ «Дар-Пол» (м. Львів, вул. І. Франка, 104/4; р/р 467313, АППБ «Аваль»);
24. № 2/243, ТзОВ «Ново Кон» (м. Львів, вул. Липова Алея, 1/55; р/р 1467097, філія Києво-Печерського АКБ);
25. № 2/445, МПП «Чарівна квітка» (м. Львів, вул. Тернопільська, 2а/12; р/р 468912, АКБ «Україна»);
26. № 2/434, ТзОВ «Телекомпанія «Кадо-ТВ» (м. Львів, вул. Хоткевича, 56/27; р/р 467878, Львівська філія «Укрінбанк»);
27. № 2/492, ПП «Чарівна Олександра» (м. Львів, вул. Монастирського, 5/26; р/р 2468971, РУ «Промінвестбанку».

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Бліц-опитування

Шановний читачу! Здавна відомо: хто не працює, той не їсть.

1. Скільки годин на добу, днів на тиждень вам доводиться працювати?
2. Чи вважаєте ви свою сім'ю забезпеченою?

Зворотний зв'язок

НА РЕДАКЦІЙНІ бліц-опитування відгукується дедалі більше читачів. Починаємо друкувати найбільш характерні відповіді на опубліковані запитання.

Чи підтримаєте ви кандидатуру своїх теперішніх депутатів на новий строк? («ГУ», 20.09.97)

«Голосуватиму за нинішнього депутата Ігоря Осташа, перелік справ якого не вміститься на аркуші. Були б усі такими енергійними народними депутатами, що вболівають за виборців, усім жилося б краще.

Василь Кривень.

Стрий Львівської області».

«Теперішнього депутата ВР не підтримуватимемо. На зустрічах з виборцями лише обіцяє, ні про що не звітуючи. Пленарні засідання ВР часто пропускає, фракції міняє...

М. Діденко.

Городня Чернігівської області».

Чи знаєте ви свого дільничного? («ГУ», 4.10.97)

«Свого дільничного міліціонера не знаємо. Раніше працівників РВВС було менше, а користі більше.

Від імені 40 ветеранів М. Діденко.

Городня Чернігівської області».

Чи передплатите ви «Голос України» на 1998 рік («ГУ», 11.10.97)

«Оце отримав свої 50 гривень за сторожування (доводиться підробляти) і одразу передплатив «Голос України». Вперше за сім років дружина здалася без бою. Без «ГУ» — змістовної, цікавої, об'єктивної газети — обійтися вже не можу.

Анатолій Гуменюк.

Суми».

Чи задовольняє вас робота дільничного лікаря? («ГУ», 6.11.97)

«Ні, не задовольняє. Не зарадить, гадаю, і сімейний. А причина в тому, що немає коштів на придбання ліків. Пенсії ледве вистачає на оплату комунальних послуг, на хліб та чай. Отже, перспектива одна — вмерти або з голоду, або від хвороби.

Іван Стерня.

Київ».

«Допоможіть померти на волі»

Я ВИКОРИСТАВ усі надані тут можливості довести правоту і з останньою надією звертаюся до редакції. У свої 70 років я переконався, що неправда перемагає правду. Та все по черзі.

Напишу вам і я

Я, ветеран війни і праці, відбуваю покарання в зоні суворого режиму. На волі ніколи не брязкав бойовими нагородами, а вам нагадую про них не тому, що хочу викликати співчуття. Прошу про одне — допомогти здійснити мою мрію — померти на волі. Знаю, з моїм здоров'ям недотягну до кінця строку (а суд мені «відважив» 10 років).

А в чому винний, розповім. Навесні 1994 року сидів увечері з сусідами на подвір'ї свого будинку. І, звичайно ж, випивали. Повз нас проходив знайомець, якого запросили до столу. Що він був уже напідпитку, ми, на жаль, не знали. За кілька хвилин той перестав контролювати себе, поліз битися. За суперника чомусь обрав мене. Як міг, боронився, а тоді зачинився у своєму будинку. Сусіда, розбовкавшись, кілька разів приходив, стукав і, нарешті, висадив вікно. Повірте, тоді мною керував інстинкт самозбереження... Одне слово, вистрілив у непроханого гостя з мисливської рушниці. Мене звинувачено в умисному вбивстві, хоча я боронив своє життя й помешкання. Можливо, невдале порівняння, але в 1945-му я також захищав себе і дім, але тоді мене ніхто не карав.

Звідси я не можу ні до кого добитися — грошей на адвоката немає. З того, як ішли слідство й суд, я зрозумів: якби у загиблого не було сестри, котра працює в суді, мене було б виправдано. А так...

Пишу вам з лікарні (даються взнаки легені й серце) і благаю про допомогу. Допоможіть мені померти дома.

Володимир ЛАБЗА.

Вольнянськ Запорізької області.

Народний календар

6 грудня — переддень святої Катерини. З цього вечора дівчата починали ворожити. Робили це в такий спосіб: крали в чужому садку гілочку вишні і ставили її у воду. Якщо вона до Різдва розквітне, то того ж року дівка вийде заміж.

7 грудня — Катерини, а ще — Матвія, Симеона-Юди. Цього дня дівчата теж брали вишневі гіллячки — стільки, скільки членів сім'ї. Скільки галузок не розів'ється, то начебто стільки чоловік і помре в родині. А ще так ворожили: насипали в миску каші і йшли гуртом надвір, кликали судженого, б'ючи по воротах макогонами. Звідки загавкає пес, туди й заміж піде.

9 грудня — Георгія Побідоносця, Єгорія, Юрія. На відміну від весняного (5 травня), цього називають «холодним Юрієм». Який день на Юрія, така й зима.

12 грудня — Парамона, або Передандрія. Дівчата випікали великий корж, підв'язували його до сволока, а хлопці, проїхавши на коцюбі, мали відкусити шмат. Кому це не вдавалося, того обмазували сажею.

Пізно ввечері дівчата сходилися в одні з подруг, взявши з дому борошна, і пекли у неї пампушки. Щоб замісити тісто, тричі ходили до річки, воду приносили лише в роті. Готові пампушки складали на ослінчик і впускали зголоднілого пса — чий виріб пес з'їдав найперше, та дівчина найшвидше заміж вийде.

Прикмети грудня:

Якщо до 12-го сніг не випав — зима буде теплою, а якщо з'явився — довгою й холодною.

Якщо вночі іній — удень сніг не йтиме.

Іній на деревах — на мороз, туман — на відлигу.

Глиноземне перемир'я

АТ «Миколаївський глиноземний завод» підписало меморандум про довгострокове співробітництво з двома своїми традиційними партнерами — російським АТ «Саянський алюмінієвий завод» (СаАЗ, Хакасія) та АТ «Таджицький алюмінієвий завод» (ТадАЗ, Таджикистан). Тим самим, можна сказати, закінчено, як висловлювався директор МГЗ Віталій Меншин, блокаду Миколаївського глиноземного і створено передумови для довгострокового і взаємовигідного співробітництва з виробниками алюмінію. МГЗ також підписав двосторонній меморандум про співробітництво із СаАЗом.

За рішенням сторін, основними напрямами співробітництва будуть «відновлення та реконструкція виробничих потужностей ТадАЗу», який, треба зазначити, терміново потребує цього, спільний «менеджмент та участь в інвестиційних проектах, пов'язаних із створенням та розвитком сировинних, а також високотехнологічних переробних виробництв».

Щодо Миколаївського глиноземного спільна із СаАЗом програма передбачає також залучення інвестицій для модернізації Дніпро-Бузького порту, який після реконструкції дасть змогу МГЗ збільшити обсяг перевалки бокситів до 1,5 млн. тонн за рік. Крім того, йдеться і про можливість створення спільними зусиллями власної бази для виробництва бокситів (основної сировини для МГЗ) на родовищі Кінді у Гвінеї.

На найближчі роки Миколаївський глиноземний завод уже отримав змогу гарантованого збуту своєї продукції до Росії і Таджикистану. Загальний річний обсяг відвантаження, згідно з контрактами, становитиме для МГЗ 900 тис. тонн глинозему.

Як заявив у зв'язку з підписанням тристороннього меморандуму генеральний директор АТ «СаАЗ» Олег Дерипаска, реалізація спільних проектів дасть змогу учасникам глиноземно-алюмінієвого альянсу максимально знизити комерційний і фінансовий ризик, що досить істотно за умов структурування ринку алюмінієвої продукції, а також нестабільності ринків товарних і фондових.

Денис ПАВЛЕНКО.

А я роблю так

Начувайся, фурункуле!

В осінньо-зимовий період люди особливо страждають від фурункулів. Пропоную рецепт, завдяки якому їх можна легко позбутися.

Середнього розміру цибулину спекти, розрізати навпіл і одну з половинок прикласти до хворого місця. Міняти пов'язку з гарячою цибулиною слід через кожні чотири години.

Віра ШПИЛЬВА.

Вінницька область.

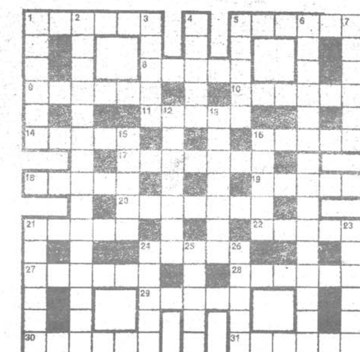
Фото з конверта

Чекала, чекала...

Фото В'ячеслава КОРМУЩКІНА.

Кросворд

По горизонталі: 1. Видатний давньогрецький філософ, якого змусили випити цикуту. 6. Волинський князь, син Гедиміна. 8. Річка і фірма з виробництва фотоплівки. 9. Дрібна риба. 10. Гірський масив у Болгарії, знаменитий мінеральними джерелами і національним парком. 11. Річка у Криму. 14. Німецький етнограф, видав огляди з української етнографії. 16. Спортивна зброя. 17. Невеличкий, схожий на горобця, птах, знищує шкідливих комах. 18. Біблійна стихія. 19. Стандартні фрази. 20. Щойно куплена річ. 21. Знамените яблуко Симиренка. 22. Угорський композитор, автор оперети «Циганська любов». 24. Хутір, садиба в країнах Латинської Америки. 27. Літнє свято наших пращурів, що подекуди збереглося донині. 28. Музичний жанр. 29. Відомий диригент, автор обробки знаменитого «Запорізького маршу». 30. Поет-патріот, син поета Олександра Олеся. 31. Давньоукраїнська богиня неба, мати Сонця, дружина Дажбога.

По вертикалі: 1. Автор тритомної епопеї «Волинь». 2. Візантійська столиця. 3. Опера Д. Пуччіні. 4. Відомий розвідник. 5. Місцевість на Ворсклі, яку згадує Іпатіївський літопис під 1174 р. у зв'язку з битвою Ігоря Святославича з половцями. 6. Метод визначення розподілу радіоактивних речовин в об'єкті. 7. Дружина мудреця Брихаспаті, наставника богів в індійській міфології. 12. Містечко на Черкащині, якому в 1622 році було надано Магдебурзьке право. 13. Художник, автор «Чорного квадрата». 15. Приморське місто в Польщі, відоме міжнародними фестивалями естрадної пісні. 16. Хижак родини собачих. 21. Стиль у західноєвропейському мистецтві 18 ст. 23. Видатна громадська діячка і педагог з Чернігівщини, працювала в секретаріаті Центральної Ради. 24. Соратник Яна Жижки. 25. Відомий філософ, автор книги «Так казав Заратустра». 26. Гетьман, творець першої української конституції.

Відповіді на кросворд, надрукований 29 листопада

По горизонталі: 1. Брюллов. 4. Маланюк. 7. Алі. 8. Гелен. 9. Тодос. 11. Кіо. 12. «Вус». 13. Галац. 15. Квота. 17. Поділ. 18. Роксана. 19. Вовк. 20. Скит. 22. Абонент. 24. Бреус. 25. Абаза. 26. Здоба. 29. Рак. 32. Лад. 33. Остап. 34. Рембо. 35. Лея. 36. Німенко. 37. Китайка.

По вертикалі: 1. Баскаки. 2. Лель. 3. Ванга. 4. Мітра. 5. Леда. 6. Красоля. 8. Городовенко. 10. Свидригайло. 14. Лосенко. 16. Аркас. 17. Паста. 21. Обертон. 23. Баядера. 27. Дупло. 28. Буряк. 30. Атон. 31. Сміт.

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заступник головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.

♦ Рукописи не повертаємо.

♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 251851.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311233.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.